

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1992-1993

HANDELINGEN

35-36-37-38-39-40-41-42

VERGADERINGEN VAN MAART 1993

ACTUELE INTERPELLATIES

ACTUELE VRAGEN

AFVALSTOFFENPLAN

AIDS-PREVENTIE

BRTN

CHARTER VAN DE WERKZOEKENDE

DECREET ADMINISTRATIEF TOEZICHT

DECREET MANAGEMENTSONDERSTEUNENDE ADVIESVERSTREKKING

DOPING IN DE WIELERSPORT

EUROREGIO

NFWO

ONDERWIJSDECREET IV

OPERA VOOR VLAANDEREN

OPVOEDERS

PHILIPS-HASSELT

VERSTAATSING VAN HET VLAAMSE BEDRIJFSLEVEN

VLAAMSE VERANKERING VAN VTM

VLAANDEREN-EUROPA 2002

Inhoud

Nr. 35 Donderdag 4 maart 1993 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1361

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1361

Voorstel van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 1361

Beleidsbrieven

Indiening en verwijzing, blz. 1361

Verslagen

Indiening, blz. 1361

Advies

Indiening en verwijzing, blz. 1362

Verzoekschrift

Indiening en verwijzing, blz. 1362

Geschilberaadslaging van de Vlaamse Executieve

Indiening en verwijzing, blz. 1362

Adviezen van de Vlaamse Mediaraad

Indiening en verwijzing, blz. 1362

Beslissing van de Geschillenraad

Indiening en verwijzing, blz. 1362

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1362

Kennisgeving van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1362

Schriftelijke vragen (Regl. art. 74)

Indiening, blz. 1363

Samenstelling van een commissie en een werkgroep

Wijzigingen onder de vaste en plaatsvervangende leden, blz. 1363

Interpellaties (Regl. art. 76)

Interpellatie van de heer F. Dewinter tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de betrekkingen met Frans-Vlaanderen, blz. 1363

Sprekers : de heren F. Dewinter, P. Van Grembergen, F. Van den Eynde, S. De Clerck, J. Van Hauthem, minister-president L. Van den Brande

Interpellatie van de heer F. Wymeersch tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over recente uitspraken van nationale ministers aangaande de rechtbrekking van de transferten in de sociale zekerheid, blz. 1370

Sprekers : de heren F. Wymeersch, P. Van Grembergen, E. Van Rompuy, minister-president L. Van den Brande

Motie van aanbeveling, blz. 1374

Interpellatie van de heer E. Van Vaerenbergh tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de bevoegdheidsafbakening tussen de Staat en het Vlaams Gewest, blz. 1374

Sprekers : de heren E. Van Vaerenbergh, minister-president L. Van den Brande

Interpellatie van de heer L. Van Nieuwenhuysen tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de aan het Nationaal Fonds voor het Wetenschappelijk Onderzoek toegewezen middelen, blz. 1376

Sprekers : de heren L. Van Nieuwenhuysen, E. Van Vaerenbergh, minister-president L. Van den Brande

Interpellatie van mevrouw T. Merckx-Van Goey tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de AIDS-preventie, blz. 1379

Sprekers : mevrouw T. Merckx-Van Goey, de heren W. Seeuws, E. Van Rompuy, J. Caudron, minister L. Detiège

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de verstaatsing van het Vlaamse bedrijfsleven, blz. 1384

Sprekers : de heren A. Denys, E. Van Rompuy, H. Candries, L. Barbé, P. Van Grembergen, minister-president L. Van den Brande

Motie van aanbeveling, blz. 1391

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1391

Bijlagen

Vragen om uitleg, blz. 1393

Nr. 36 Donderdag 4 maart 1993 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1401

Actuele vragen (Regl. art. 75)

Actuele vraag van de heer J. Van Hauthem tot mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over vormingsdagen van de VZW Werklozenwerking in Sint-Niklaas, blz. 1401

Actuele vraag van de heer F. Wymeersch tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het schoonmaken van onbevaarbare waterlopen in Oost-Vlaanderen, blz. 1402

Actuele vraag van de heer M. Van Peel tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het onderzoek van OVAM naar de bodemvervuiling op de Linkeroever

Actuele vraag van mevrouw M. Vogels tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de vervuiling van de Imalsterreinen op de Linkeroever, blz. 1402

Actuele vraag van de heer F. Dewinter tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over Vlaanderen-Europa 2002

Actuele vraag van de heer A. Denys tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over Vlaanderen-Europa 2002, blz. 1404

Actuele vraag van de heer P. Hostekint tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de internaten en de semi-internaten voor jongeren met een licht mentale handicap en/of karakterstoornissen, blz. 1407

Actuele vraag van mevrouw V. Dua tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de opvang van daklozen, blz. 1408

Actuele vraag van mevrouw M. Aelvoet tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over een vierde rijstrook op de E 40 tussen Everberg en Sterrebeek, blz. 1409

Motie van aanbeveling van de heren F. Cauwenberghs, H. Lauwers en L. Peeters tot besluit van de Beleidsnota Toerisme in Vlaanderen
– 168 (1992-1193) - Nr. 3

Hoofdelijke stemming, blz. 1411

Sprekers : de heren F. Cauwenberghs, D. Ramoudt, L. Peeters, F. De Man

Motie van aanbeveling van de heer D. Ramoudt tot besluit van de Beleidsnota Toerisme in Vlaanderen
– 168 (1992-1193) - Nr. 4

Hoofdelijke stemming, h17. 1413

Motie van aanbeveling van de heer H. Van Dienderen tot besluit van de Beleidsnota Toerisme in Vlaanderen
— 168 (1992-1193) - Nr. 5
Hoofdelijke stemming, blz. 1414

Motie van aanbeveling van de heer A. Denys tot besluit van de op 18 februari 1993 door de heer E. Schuermans gehouden interpellatie tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de BRTN en zijn werknemers naar aanleiding van het vernietigen van een beslissing van de administrateur-generaal
— 298 (1992-1993) - Nr. 1
Hoofdelijke stemming, blz. 1416
Sprekers : de heren E. Schuermans, W. Verreycken, A. Denys, W. Seeuws

Actuele interpellatie (en bijgevoegde actuele vragen) (Regl. art. 75, 4,c)
Actuele interpellatie van de heer L. Peeters tot mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over de dopingonderzoeken in de wielersport

Actuele vraag van de heer L. Pierco tot mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over dopingcontroles bij wielrenners, blz. 1417

Sprekers : de heren L. Peeters, L. Pierco, F. Cauwenberghs, J. Caudron, minister L. Detiège

Actuele interpellatie van de heer L. Van Nieuwenhuysen tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de verspreiding van Franstalige programma's langs de kabel, blz. 1421

Sprekers : de heren L. Van Nieuwenhuysen, E. Van Rompuy, F. Van den Eynde, E. Van Vaerenbergh, V. Ancaux, minister H. Weckx

Motie van aanbeveling, blz. 1427

Actuele interpellatie van de heer H. Olaerts tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de verkoop van VTM-aandelen aan buitenlandse bedrijven

Actuele interpellatie van de heer H. Van Dienderen tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de Vlaamse verankering van VTM, blz. 1427

Sprekers : de heren H. Olaerts, H. Van Dienderen, P. Dewael, W. Seeuws, minister H. Weckx

Interpellaties (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer H. Brouns tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de voorstellen van de Interuniversitaire Commissie tot herziening van het milieurecht, blz. 1436

Sprekers : de heer H. Brouns en minister N. De Batselier

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1439

Nr. 37 **Dinsdag 16 maart 1993**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1441

Begroting
Indiening en verwijzing, blz. 1441

Ontwerpen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1441

Voorstellen van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 1441

Verslag
Indiening, blz. 1441

Moties
Indiening, blz. 1441

Besluiten van de Vlaamse Executieve
Indiening en verwijzing, blz. 1442

Opmerking van het Rekenhof
Indiening en verwijzing, blz. 1443

Aanbeveling van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
Indiening en verwijzing, blz. 1443

Arresten van het Arbitragehof
Indiening, blz. 1443

Kennisgevingen van het Arbitragehof
Indiening, blz. 1443

Schriftelijke vragen (Regl. art. 74)
Indiening, blz. 1443

Samenstelling van een werkgroep
Wijziging onder de plaatsvervangende leden, blz. 1443

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1443

Ontwerp van decreet houdende vaststelling van het Charter van de Werkzoekende

— 224 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 4
Algemene bespreking, blz. 1444

Sprekers : de heer F. Dielens, mevrouw M. Aelvoet, de heren A. Denys, J. De Roo, minister L. Detiège
Artikelsgewijze bespreking, blz. 1448

Voorstel van decreet van de heer E. Schuermans c.s. betreffende een financiële tegemoetkoming door het Vlaamse Gewest ten behoeve van kleine ondernemingen die een beroep doen op erkende externe consultants voor managementsondersteunende adviesverstrekking
— 215 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking, blz. 1449
Sprekers : de heren G. Vermassen, A. Denys, F. Dielens, E. Van Rompuy, P. Van Grembergen, E. Schuermans

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1455

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1456

Bijlage
Vraag om uitleg, blz. 1457

Nr. 38 **Dinsdag 16 maart 1993**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1461

Interpellaties (Regl. art. 76)
Interpellatie van de heer E. Van Vaerenbergh tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de slachtofferhulp, blz. 1461

Sprekers : de heren E. Van Vaerenbergh, F. De Man, M. Olivier, J. Geysels, W. Verreycken, mevrouw T. Merckx-Van Goey, minister W. Demeester-De Meyer

Interpellatie van de heer H. Brouns tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de gebrekkige uitvoering van het afvalstoffenplan

Interpellatie van mevrouw V. Dua tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de uitvoering van het afvalstoffenplan

Interpellatie van de heer M. Capoen tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de gescheiden inzameling van afvalstoffen, blz. 1467

Sprekers : de heer H. Brouns, mevrouw V. Dua, de heren M. Capoen, M. Verwilghen, minister N. De Batselier

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1479

Nr. 39 **Woensdag 17 maart 1993**

Berichten van verhindering, blz. 1481

Interpellaties (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer M. Maertens tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de bouw van de Marina-jachthaven aan de Belgische oostkust, blz. 1481

Sprekers : de heer M. Maertens en minister T. Kelchtermans

Interpellatie van de heer L. Hancké tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de problematiek van het Hydrografisch Laboratorium, blz. 1485

Sprekers : de heer L. Hancké en minister T. Kelchtermans

Interpellatie van de heer J. Caudron tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, en mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over de rechten van het kind in de sportwereld en bepaalde toestanden in sommige sportbonden, blz. 1488

Sprekers : de heren J. Caudron, L. Peeters, A. Denys, L. Pierco, mevrouw T. Merckx-Van Goey, de heer D. Van Mechelen en minister H. Weckx

Motie van aanbeveling, blz. 1497

Interpellatie van de heer L. Dierickx tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de situatie van de personeelsleden van de Opera voor Vlaanderen, blz. 1497

Sprekers : de heer L. Dierickx en minister H. Weckx

Interpellatie van de heer M. Olivier tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen en de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de niet-naleving door de Vlaamse Executieve van het verdrag tussen België en Frankrijk inzake de verbreding van de Grensleie tussen Deulemont en Menen en het niet-voorzien in de nodige kredieten tot uitvoering van de door de Vlaamse Executieve afgesloten protocollen, blz. 1501

Sprekers : de heren M. Olivier, H. Van Dienderen, minister T. Kelchtermans

Motie van aanbeveling, blz. 1506

Interpellatie van de heer F. Dewinter tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de Euroregio Brussel-Hoofdstad - Kent- Wallonië - Nord-Pas-de-Calais, blz. 1506

Sprekers : de heren F. Dewinter, G. Annemans, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1509

Nr. 40 **Donderdag 18 maart 1993**

Berichten van verhindering, blz. 1511

Mededeling van de voorzitter, blz. 1511

Actuele vragen (Regl. art. 75)

Actuele vraag van de heer S. De Clerck tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het bezoek van de minister-president aan Tsjechië

Actuele vraag van de heer G. Annemans tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het bezoek van de minister-president aan Tsjechië

Actuele vraag van de heer L. Dierickx tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het bezoek van de minister-president aan Tsjechië, blz. 1511

Actuele vraag van de heer G. Vermassen tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over het akkoord inzake het Center Parcs-project en het Fenix-project, blz. 1514

Actuele vraag van de heer J. Peeters tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de n.v. Plastiflex Europe, blz. 1515

Actuele vraag van de heer M. Capoen tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de invoer van giftig slib uit Nederland, blz. 1516

Actuele vraag van de heer H. Brouns tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de vervuiling van het Maaswater, blz. 1517

Actuele vraag van de heer E. Beysen tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de verdere uitbouw van de wegeninfrastructuur in de Antwerpse regio, blz. 1517

Actuele vraag van de heer L. Van Nieuwenhuysen tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de afwerking van de weg Pecq-Armentières, blz. 1519

Actuele vraag van de heer H. Lauwers tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over het onderzoek inzake een nieuwe bestuursvorm voor de stad Antwerpen, blz. 1520

Actuele vraag van de mevrouw M. Aelvoet tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over overleg met de gemeentebesturen inzake de aanleg van het TGV-tracé, blz. 1521

Actuele vraag van de heer C. Lisabeth tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de werkgroep inzake de doorstorting van de aanvullende personenbelasting, blz. 1522

Actuele vraag van de heer K. Pinxten tot de heer L. Van den Bossche, Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over burn-out bij leraren, blz. 1523

Actuele interpellaties (Regl. art. 77)

Actuele interpellatie van de heer J. Vandeurzen tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de programmatiebevoegdheid inzake zware medische ziekenhuisdiensten, blz. 1525

Sprekers : de heer J. Vandeurzen, minister W. Demeester-De Meyer

Motie van aanbeveling, blz. 1528

Ontwerp van decreet houdende vaststelling van het Charter van de Werkzoekende

– 224 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 4

Hoofdelijke stemming, blz. 1529

Sprekers : de heren S. Platteau, F. Wymeersch, mevrouw M. Aelvoet

Voorstel van decreet van de heer E. Schuermans c.s. betreffende een financiële tegemoetkoming door het Vlaamse Gewest ten behoeve van kleine ondernemingen die een beroep doen op erkende externe consultants voor managementsondersteunende adviesverstrekking

– 215 (BZ 1992) – Nrs. 1 tot 4

Aangehouden stemmen, blz. 1533

Sprekers : de heren E. Schuermans, F. Wymeersch

Hoofdelijke stemming, blz. 1533

Motie van aanbeveling van de heren L. Van Nieuwenhuysen en J. Van Hauthem tot besluit van de op 4 maart 1993 door de heer L. Van Nieuwenhuysen gehouden actuele interpellatie tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en

Brusselse Aangelegenheden, over de verspreiding van Franstalige programma's langs de kabel

— 294 (1992-1993) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1534

Sprekers : de heren L. Van Nieuwenhuysen, E. Van Rompuy, mevrouw A.-M. Neyts-Uytbroeck

Motie van aanbeveling van de heren F. Wymeersch, J. Van Hauthem en L. Van Nieuwenhuysen tot besluit van de op 4 maart 1993 door de heer F. Wymeersch gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over recente uitspraken van nationale ministers aangaande de rechtzekerheid

— 295 (1992-1993) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1536

Sprekers : de heren J. Van Hauthem, A. Denys

Motie van aanbeveling van de heer A. Denys tot besluit van de op 4 maart 1993 door de heer A. Denys gehouden interpellatie tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de verstaatsing van het Vlaamse bedrijfsleven

— 296 (1992-1993) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1538

Sprekers : de heren A. Denys, H. Candries, E. Van Rompuy, F. Dewinter

Actuele interpellatie en toegevoegde actuele vraag (Regl. art. 75, 4,c)

Actuele interpellatie van mevrouw M. Vogels tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over de acties van opvoeders en personeel uit de sectoren gehandicapenzorg, bijzondere jeugdzorg en kinderopvang

Toegevoegde actuele vraag van mevrouw T. Merckx-Van Goey tot mevrouw W. Demeester-De Meyer, Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, over het personeelsbeleid in de bijzondere jeugdzorg en gehandicapensector, blz. 1540

Sprekers : mevrouw M. Vogels, de heren E. Van Rompuy, J. De Roo, mevrouw T. Merckx-Van Goey, de heer E. Van Vaerenbergh, minister W. Demeester-De Meyer, minister-president L. Van den Brande

Actuele interpellatie van de heer E. Schuermans tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de afvloeiingsplannen bij Philips in Hasselt

Toegevoegde actuele vraag van de heer J.

Geysels tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de Vlaamse overheidssteun aan Philips-Hasselt, blz. 1549

Sprekers : de heren E. Schuermans, J. Geysels, J. De Mol, H. Olaerts, G. Vermassen, minister-president L. Van den Brande

Motie van aanbeveling, blz. 1554

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1554

Bijlage

Vraag om uitleg, blz. 1557

Nr. 41 **Woensdag 31 maart 1993**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1565

Ontwerp van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1565

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1565

Voorstellen tot wijziging van het reglement

Indiening en verwijzing, blz. 1565

Verslagen

Indiening, blz. 1565

Motie betreffende een belangenconflict

Indiening en verwijzing, blz. 1566

Moties

Indiening, blz. 1566

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1566

Kennisgevingen van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1566

Schriftelijke vragen (Regl. art. 74)

Indiening, blz. 1566

Ontwerp **van decreet** tot oprichting van het Grindfonds en tot regeling van de grindwinning

— 154 (BZ 1992) - Nrs. 1 tot 5

Algemene bespreking, blz. 1567

Sprekers : de heren V. Vautmans, P. Van Grembergen, G. Vermassen, J. Geysels, minister-president L. Van den Brande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1568

Ontwerp van decreet houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten

— 280 (1992-1993) - Nrs. 1 tot 8

Algemene bespreking, blz. 1568

Sprekers : de heer M. Van der Poort, verslaggever, de heren L. Pierco, E. Pinoie, P. Tant, L. Dierickx, J. Tavemier

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1581

Sprekers : de heren A. Denys, P. Van Grembergen, L. Hancké, F. Dewinter, E. Van Rompuy, minister-president L. Van den Brande

Ontwerp van decreet houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de gemeenten

— 280 (1992-1993) - Nrs. 1 tot 8

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1583

Sprekers : de heren E. Van Vaerenbergh, L. Dierickx, P. Tant, J. Tavernier, L. Pierco, minister T. Kelchtermans

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1590

Sprekers : de heren J. Tavernier, L. Pierco

Ontwerp van decreet betreffende het onderwys IV

— 292 (1992-1993) - Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking, blz. 1597

Sprekers : de heren R. Swinnen, J. Eeman, J. De Meyer, J. Tavemier, E. Baldewijns, minister L. Van den Bossche

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1605

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1626

Bijlage

Vragen om uitleg, blz. 1627

Nr. 42 **Woensdag 31 maart 1993**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1631

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1631

Sprekers : de heren J. Van Hauthem, J. Geysels

Interpellaties (Regl. art. 76)

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de rol van de BRTN bij de uitzending van Vlaanderen-Europa 2002

Interpellatie van de heer J. Geysels tot de

heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de BRTN-uitzending Vlaanderen 2002, blz. 1631

Sprekers : de heren A. Denys, J. Geysels, F. Dewinter, J.-P. Van Rossem, E. Van Rompuy, F. Van den Eynde, minister-president L. Van den Brande

Motie van aanbeveling, blz. 1640

Voorstel van resolutie van de heer J. Van Hautem betreffende de motie, goedgekeurd in de Franse Gemeenschapsraad op 18 maart 1993 met betrekking tot een belangenconflict als gevolg van het voorstel van decreet van de heren H. Suykerbuyk en E. Van Vaerenbergh CS., houdende de mogelijkheid voor de gemeenten het woonrecht aan bepaalde voorwaarden te onderwerpen

– 311 (1992-1993) - Nr. 1

Voorstel tot spoedbehandeling, blz. 1640

Sprekers : de heren J. Van Hautem, A. Denys, H. Suykerbuyk

Regeling van de werkzaamheden,
blz. 1642

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 14.02 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

J. Caubergs, L. Nelis-Van Liedekerke, J. Timmermans, F. Vermeiren : gezondheidsredenen ;

P. Deprez, D. Van der Maelen : buitenslands ;

P. Hostekint, J. Spinnewyn, H. Suykerbuyk, R. Van Hooland, F. Vergote : ambtsverplichtingen.

INTERPELLATIES (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer M. Maertens tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de bouw van de Marina-jachthaven aan de Belgische oostkust

De voorzitter : Aan de orde is de in-

terpellatie van de heer Maertens tot de heer Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de bouw van de Marina-jachthaven aan de Belgische oostkust.

De heer Maertens heeft het woord.

De heer M. Maertens (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, hopelijk bent u gisteren mede dank zij onze goodwill tijdig in Oostende gearriveerd, mijnheer de minister. U heeft misschien de burgemeester kunnen overtuigen van het feit dat een zee-sluuis van 10.000 ton eigenlijk niet rendabel is. Hopelijk kan ik ook op uw goodwill rekenen om het plan van een andere burgemeester misschien ook even bij te sturen.

Op 28 juni 1977 besliste het Ministerieel Comité voor Economische en Sociale Coördinatie te Zeebrugge een LNG-terminal te bouwen en in de gevarenbufferzone tussen de terminal en de dijk van Heist toeristische infrastructuur te voorzien. Meteen werd er aan een jachthaven gedacht. De morele verbintenis voor de aanleg kreeg een formeel karakter door de schriftelijke belofte van de toenmalige minister van Openbare Werken aan de voorzitter van de Vlaamse Executieve.

Om een lang en 16 jaar aanslepend administratief verhaal kort te maken, een paar maanden geleden legde de Westvlaamse Intercommunale voor Technisch Advies en Bijstand, de Witab, de stedenbouwkundige voor-

schriften en het bestemmingsplan voor aan de ad hoc-commissie. De dienst der Kusthavens had lang daarvoor een oproep tot bouwkwadanten gepubliceerd en vier kandidatuurstellingen van tijdelijke bouwverenigingen aanvaard. Vandaag ligt het Marina-project ter goedkeuring bij de regering en zullen de bouwverenigingen eerstdaags verzocht worden vóór 1 juli een offerte in te dienen voor de bouw en een concessie van 50 jaar. Dit alles zonder dat dit de gemeenschap één frank zal kosten !

Zelfs Agalev heeft tegen de bouw van een jachthaven geen enkel bezwaar voor zover dit echter kleinschalig en democratisch wordt gerealiseerd. Wanneer het echter zoals nu niet om een jachthaven gaat maar vooral om gebouwen in de zee — zo'n 700 tot een paar 1.000 appartementen zijn mogelijk — dan stellen wij ons daarover heel fundamentele vragen.

Een eerste vraag is of u wel de toelating bezit van de federale minister om deze werken uit te voeren aangezien een groot deel ervan zich in de territoriale wateren bevindt ? Zo ja, sedert wanneer heeft u die toelating ? Sinds de schriftelijke belofte van de nationale minister 16 jaar geleden, is er de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en de wet van 8 augustus 1988 op de staatshervorming, die in artikel 4 paragraaf 11 enkel de havens en hun aanhorigheden tot regionale bevoegdheid verklaart en niet de zeebodem. Aangezien deze artikelen strikt dienen te worden geïnterpreteerd, valt het Marina-plan niet meer onder

Maertens

de bevoegdheid van de Vlaamse regering alleen, zodat u én het advies én de toelating van de federale overheid nodig heeft om het Witab-plan goed te keuren en aan te besteden.

Onze tweede vraag is evenzeer fundamenteel. Op welke gronden kunt u vandaag deze enorme infrastructuur eigenlijk nog verantwoorden aangezien de oorspronkelijke doelstelling van het project op verschillende terreinen niet meer aanwezig is ? De doelstelling was toch toeristisch herstel van de oostkust.

De bouwpromotoren hebben het laatste decennium massaal de zeedijk zelf gerenoveerd. Ook de natuur heeft in de hoek tussen de oostelijke strekdam en de zeedijk een heel breed strand gevormd waar een slikvegetatie in volle ontwikkeling is en zich zelfs embryonale duintjes hebben gevormd met een groeiende fauna en flora. De VZW Natuurreservaten spreken nu al van een strandreservaat.

Dit Witab-plan voldoet niet aan de oorspronkelijke doelstelling dat het opstellen van een globaal structuurplan van de oostkust beoogt. Het plan gaat niet over de oostkust, maar over Heist alleen. Men kan opmerken dat het Witab-plan enkel een stedenbouwkundig kader heeft en eigenlijk geen echt plan is ; het lijdt echter nu al aan megalomanie en is zo vaag dat men er alle kanten mee uit kan ! Daarbij sluit het plan op geen enkele wijze aan op het structuurplan voor de kustzone van het Westvlaams Economisch Studiebureau. Er is dus geen coördinatie. Bovendien zorgt de opgelegde veiligheidszone van 1,5 km ervoor dat de appartementen zich te Heist-oost zullen bevinden en bij de meest grootschalige projecten zelfs te Duinbergen ! Dit plan schiet dan ook op het stedenbouwkundig gebied zijn doel volkomen voorbij.

Mijn derde vraag is gericht op de besluitvorming. Op welke wijze zullen de plaatselijke bevolking — om wie het toch in de eerste plaats moet gaan — en de provincie inspraak krijgen en de mogelijkheid hebben dit plan

eventueel af te wijzen of bij te sturen ? Iedereen in de streek weet waarom inspraak vermeden wordt. De allesverslindende octopus van de plaatselijke Compagnie Het Zoute wil zonder tegenstand parasiteren. Het bewijs is eenvoudig : twee van de vier tijdelijke verenigingen worden door deze familie gecontroleerd. Met de bouwfilialen Delens, Compagnie François d'Entreprises, MBG, de groep Decloedt, DME, Bessix en Bos-Kalis, komt men via de Lyonnaise, de Société en de A.G. terecht bij de Compagnie Immobilière de Belgique of met andere woorden Het Zoute. De familie met als wapenspreuk nihil metuere vreest inderdaad niets. De vroegere ideeën van het congrescentrum en de Marina in de Zwinbosjes, steken via de Witab, die ook het richtplan voor Knokke-Heist ontwierp, weer de kop op. Dit plaatselijke monster van Loch Ness, deze Octopus, bedreigt onze oostkust. De bevolking mag hier blijkbaar niets mee te maken hebben, ook al wordt hun zee en strand verkaveld. Het Witab-plan wijzigt het kader van het huidige Heist nochtans zo grondig dat de gewone burger er onvermijdelijk op verschillende niveaus de dupe van zal worden.

Ten eerste, de zeedijk verliest door dit plan zijn aantrekkingskracht voor de wandelaars omdat zicht op zee er niet meer zal zijn.

Ten tweede, het huidige brede wandelstrand zal bij laagtij nooit meer volledig droog komen : pootje baden en strandcabines horen er dan niet meer bij.

Ten derde, ook de zeedijkappartementen horen er niet meer bij omdat het zeezicht voor de onderste verdiepingen niet meer gegarandeerd wordt zodat ze totaal zullen devalueren.

Ten vierde, door toelating in het Witab-plan van kleine handels- en horecazaken in de zone voor verblijfsentiteiten zou dit project wel een harde concurrent voor de plaatselijke middenstand kunnen worden. En dit in een crisistijd ! Ten slotte is het plan niet compatibel met het eigen Westvlaams structuurplan voor de kust.

Dit plan moet op zijn minst geïntegreerd worden in genoemd structuurplan.

Precies op het ogenblik dat het structuurplan de autodruk op de kustgemeenten wil laten afnemen door middel van randparkings en pendelbussen zal het verkeer naar en het parkeren in de zones van de verblijfsentiteiten de invalswegen en het intern verkeer sterk belasten. Coördinatie is meer dan nodig.

Inzake democratische besluitvorming is het plan evenmin aanvaardbaar : alleen het Vlaamse Gewest beslist, zelfs het gemeentebestuur kan geen veto stellen tegen een plan dat het niet gunstig zou achten. Als de regering dit plan wil uitvoeren, kan dat volgens de groenen enkel als de burger daarbij betrokken wordt via een grondige en uitgebreide voorlichting over de plannen, een hoorzitting over de ontwerpen of een gemeentelijk referendum over het desbetreffende project. Wanneer dit niet gebeurt kan men spreken van pure lijfeigenschap van de regering aan een feodale en financiële grootmacht.

Een vierde vraag betreft de veiligheid van mens en milieu op deze plaats. Op welke wijze zal het departement kunnen waarborgen dat het gifgas-munitiestort Paardenmarkt geen gevaar zal vormen én voor de werken, én voor de omwonenden, én voor de baders én voor het milieu ? Het verwondert ons ook dat in de LNG-gevarenzone van 1,5 km waar geen bewoning mag komen, het wel mogelijk zal zijn om in de jachten te overnachten. Er wordt in alle talen gezwegen over de Paardenmarkt met naar schatting 10.000 ton gifgasgranaten met mosterdgas, waarvan wetenschappers hebben vastgesteld dat de corrosiegraad rond 2000 in een kritieke fase zal treden. Het Marina-plan overlapt het zuid-oostelijk deel van dit stort met zone 4, zeeverende installaties, zodat op deze plaats zeker grondwerken moeten worden uitgevoerd, en het paalt aan verblijfszone 3 zodat de flatbewoners zullen neerkijken op een chemische tijdbom en de pootje-baders over een mijnenveld van gifgasgranaten zullen lopen. Daarbij verwijs ik naar de Oslocom-

Maertens

missie die in juni 1991 nog gevraagd heeft zeker niet aan de Paardenmarkt te raken wegens het acute gevaar. Ik verwijs ook naar de Conventie van Parijs waarin duidelijk wordt gevraagd de huidige toestand van de oude toxische wapens nauwgezet te onderzoeken en het verslag aan het secretariaat over te maken, samen met de wijze waarop de toxische wapens zullen worden vernietigd. Met de veiligheid van de bewoners en de arbeiders wordt geen rekening gehouden. Dit is een feodale situatie.

Onze laatste vraag over het opmaken van een MER vooraleer de werken toe te wijzen, heeft te maken met het probleem van het baggerslib en met de verzanding van het internationaal beschermd natuurgebied van het Zwin. De studie van april 1990 met als titel Ecologische impact van baggerspecieelösungen voor de Belgische Kust is u bekend. De federale minister die ik daarover vorige week in openbare vergadering heb onderzocht, is van mening dat de Marina-haven het voorwerp zal moeten uitmaken van geregelde baggerwerken en onderhoud en dat de autoriteiten de kosten daarvan eerst correct zullen moeten berekenen. Als de gemeenschap de kosten daarvoor naar de particuliere sector doorschuift, moet daarin ook de baggering begrepen zijn. De federale minister heeft er trouwens in haar antwoord op gewezen dat in het Witab-plan niet is voorzien dat het baggerslib aan wal zal moeten worden gestockeerd. De gemeenschap zal de lasten hebben en het plaatselijk monster van Loch Ness zal alleen de lusten hebben.

Inzake het Zwin is het bewezen dat de verzanding te wijten is aan de Zeebrugse haven, en nog zal worden versneld door de Marina-aanleg. Trouwens, de proeven, die door het Waterbouwkundig Laboratorium in 1984 en in 1985 werden uitgevoerd, bewijzen dat. Ook de Internationale Zwincommissie kwam begin 1987 tot dezelfde conclusie : de toekomst van het Zwin is door verzanding bedreigd. U moet hier, net als vroeger met de Zwinbosjes en het Congrescentrum opnieuw de keuze maken

tussen het Zwin of het plaatselijk monster.

Mocht u ons geen bevredigend antwoord op onze vijf vragen kunnen geven dan zullen we ons genoodzaakt zien aan de Vlaamse Raad een motie van aanbeveling voor te leggen om de regering te verzoeken het Marina-plan niet goed te keuren.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik dank de heer Maertens voor de goodwill die hij gisteren heeft betoond. Daardoor had ik de gelegenheid aanwezig te zijn op een belangrijke en reeds lang aangekondigde contactdag tussen bedrijfsleiders en lokale mensen die daarbij betrokken waren.

Ik verontschuldig mij omdat ik op deze zaak terugkom, maar die blijk van goodwill van de heer Maertens blijkt niet uit het Beknopt Verslag, tenzij er een misverstand is.

Ik lees in het Beknopt Verslag dat de heer Maertens er zich zou over beklaagd hebben dat een minister, in dit geval ikzelf, voor de tweede maal geen rekening houdt met de agenda van de Raad.

Indien dit het geval zou zijn, betreurt ik deze gang van zaken vermits ik zeer uitdrukkelijk zijn akkoord had vooraleer de voorzitter te informeren omtrent een mogelijke wijziging van de agenda, in akkoord met de interpellanten. Ik neem aan dat het hier om een misverstand gaat maar, zoals in het Beknopt Verslag genotuleerd, geeft het de indruk dat het om een eenzijdige wijziging van de agenda gaat.

Mijnheer de voorzitter, de uitbouw van de haven van Zeebrugge heeft een ingrijpende invloed op het kust- en watertoerisme vooral van de oostkust. De federale regering was zich van deze problematiek bewust. Zij ging er principieel van uit dat maatregelen moesten worden genomen om de hinder te beperken, zowel voor de omwonenden als voor het toerisme.

Het Ministerieel Comité voor Economische en Sociale Coördinatie besliste op 28 juni 1977 tot de oprichting van een gespecialiseerde sub-werkgroep, met als taak het uitwerken van een programma voor het ondervangen van de nadelige invloeden van de inplanting van de LNG-terminal. Deze werkgroep zou worden voorgezeten door de minister van Verkeerswezen, bijgestaan door de minister van Openbare Werken. De werkgroep moest zich onder meer bekommeren om de gezichts- en horizonvervuiling, het gevaar voor ontzanding van de oostkust en de hinderlijke invloed van de LNG-terminal op het kusttoerisme.

Op 23 september 1986 besloot de toenmalige minister van Openbare Werken, de heer Olivier, een werkgroep op te richten belast met het uitwerken van voorstellen met het oog op het herstellen van het toeristisch klimaat van de oostkust.

De werkgroep heeft haar opdracht op 23 december 1988 voltooid. In deze werkgroep waren alle betrokken partijen vertegenwoordigd. Zij heeft een coherente lange-termijnvisie uitgewerkt voor de verdere toeristische en infrastructurele uitbouw van de oostkust.

Reeds op 9 februari 1983 besliste de Vlaamse Executieve dat de aanleg van een jachthaven in de luwte van de oostdam beantwoordt aan de initiële doelstelling van de beslissing van 28 juni 1977 van het Mesc. Meer in het bijzonder hield deze beslissing in dat de aanleg van een toeristische en recreatieve infrastructuur in de bufferzone tussen de LNG-installaties en het strand diende te worden geconcretiseerd onder de vorm van een jachthaven. De werkgroep ad hoc bevestigde dit standpunt.

De hoge kostprijs van het totale project — circa 4 miljard frank — in verhouding tot de beschikbare middelen, en het grote aantal andere dringende projecten, verhinderden tot nu toe dat met dit project werd gestart.

Voor de realisatie van een deelproject, met name de aanleg van een

Kelchtermans

bufferzone ten oosten van de haven van Zeebrugge en de bouw van een Marina-jachthaven, ontstond interesse vanuit de particuliere sector. De werkgroep onderzocht de juridische en planologische aspecten van het project en van het deelproject in detail, wat in feite neerkomt op een actualiseren van het eindrapport van 1988 van de werkgroep Toeristisch herstel van de oostkust.

Voor de realisatie van dit project werd door de werkgroep een procedure van beperkte offerteaanvraag voorgesteld met voorafgaandelijke selectie van de kandidaten.

Dit dossier wordt momenteel door de administratie onderzocht. De door u gestelde vragen zullen ook worden besproken. Ik kan u nu reeds een aantal elementen van antwoord geven.

Ten eerste, de territoriale wateren en dus ook het continentaal plat maken geen deel uit van het grondgebied van het gewest. Ze maken evenmin deel uit van het grondgebied van de staat maar deze oefent er wel de soevereine rechten op uit. Toch kan het Vlaamse Gewest er werken en activiteiten uitvoeren in het kader van de aan het Vlaamse Gewest toegekende bevoegdheden inzake de havens en aanhoorigheden en de zeekering. Volgens artikel 1 van de wet van 6 oktober 1987 bedraagt de breedte van de territoriale zee twaalf zeemijl vanaf de laagwaterlijn of — en dit is zeer belangrijk — vanaf de uiteinden der permanente havenwerken die buiten die laagwaterlijn uitsteken, met andere woorden, vanuit het punt van de vaste constructies.

Ingevolge artikel 1 van de betrokken wet schuift door de bouw van de jachthaven de territoriale zee gewoon op zodat niet wordt geraakt aan de soevereine rechten van de staat.

De aanwas die door indijking of aanzanding ontstaat, betekent een verwerving van bij komend grondgebied en aangezien het hier gaat om havenwerken en zeekeringen voegt het gewest daardoor grondgebied aan zichzelf toe.

Ten tweede, de bouw van een Marina-jachthaven te Knokke-Heist past wel degelijk in het programma dat door de werkgroep Toeristisch herstel van de oostkust in haar eindverslag werd vooropgesteld. De doelstelling blijft immers de bouw van een jachthaven in de luwte van de Oostdam overeenkomstig de beslissing van 9 februari 1983 van de Vlaamse Executieve.

In het kader van dit project moeten de aan te leggen zeeverende dammen ook dienst doen als **bufferdammen** ter voorkoming van de verdere aanslibbing van het strand.

Tevens moet de aanleg van een zee-waartse bufferzone de visuele hinder — en dit is een van de opdrachten die aan de werkgroep werden voorgesteld — van de Zeebrugse haveninstallaties ten aanzien van de woonzone Knokke-Heist wegnemen.

Het zou de bedoeling zijn om dit project te realiseren via de procedure van de gunning van **overheidsopdrachten** bij wijze van concessie van bouwwerken — ik verwijs naar het koninklijk besluit van 14 november 1979 — waardoor wordt ingegaan op het advies van de commissie ad hoc om, gelet op de kostprijs — 4 miljard frank — een beroep te doen op particulier kapitaal.

Ten derde, het gemeentebestuur van Knokke-Heist is steeds via zijn burgemeester en schepenen betrokken geweest bij de activiteiten van de werkgroep ad hoc. Het maakte eveneens deel uit van de subwerkgroep Stedebouwkundige voorschriften samen met de administratie Ruimtelijke Ordening en Huisvesting evenals de administratie Waterinfrastructuur en Zeewezen.

De stedebouwkundige voorschriften werden trouwens op schrift gesteld door de Westvlaamse Intercommunale voor Technisch Advies en Bijstand, kortweg Witab genoemd, die door de gemeente als technisch raadgever deelnam aan de activiteiten van voornoemde subwerkgroep en waar het gemeentebestuur dus rechtstreeks in vertegenwoordigd was.

Ten vierde, de munitiedumpplaats

zoals die jarenlang op de hydrografische kaarten werd aangeduid, is gelegen buiten de zone waarbinnen de Marina-jachthaven mag worden gerealiseerd. Het apocalyptisch beeld dat u tekent, is dus niet correct. Daarenboven werden in het ontwerpbestek bepalingen opgenomen opdat de realisatie noch de uitbating van de Marina-jachthaven op enigerlei wijze invloed zouden hebben op, noch invloed ondervinden van deze dumpplaats.

Vanzelfsprekend zal er evenmin gevaar mogen bestaan voor de bewoners en baders en het milieu. Dit alles werd uitdrukkelijk opgenomen in het ontwerpbestek, dat door mijn voorganger werd opgemaakt.

Uw vijfde vraag behandelt de milieu-effect-rapportering (MER). Het ontwerpbestek voorziet tevens in het toevoegen van een MER-studie aan de in te dienen offerte. Bij de beoordeling van de offertes zullen deze MER-studies volgens de geëigende procedure mee worden geëvalueerd. Aminal zal daarin niet alleen de conformiteit, maar ook de volledigheid van de MER-studie moeten beoordelen.

Wat de inspraak betreft, lijkt het mij ten slotte niet onbelangrijk voor een Vlaamse regering om het licht op groen te kunnen zetten, wanneer een aantal voorwaarden zijn vervuld. Rekening gehouden met de voorbereiding van dit dossier, is een wijziging van het gewestplan naar mijn oordeel hoe dan ook noodzakelijk, vooraleer hierover definitief kan worden beslist. Of het nu over een deelproject of een ruimer project gaat, deze zeer belangrijke investering heeft voor de kuststreek in eerste opzicht toch zeer belangrijke consequenties, dat ontken ik niet. Zodra dit administratief dossier mij wordt overgemaakt, kan ik de Vlaamse regering vragen hierover te beslissen. Dit is thans echter nog niet ter zake en het is mij dus onmogelijk over dit project voor de oostkust nu reeds een precieze stellingname te verwoorden. Wij hebben u wel de randvoorwaarden uiteengezet binnen dewelke een en ander tot stand is gekomen, evenals de bijkomende voorwaarden die eraan zijn

Kelchtermans

verbonden. Dit laatste geldt zowel op het vlak van de MER als van wijziging van het gewestplan en, vanzelfsprekend, sluitende antwoorden op vragen naar de financiële haalbaarheid van het geheel.

De voorzitter : De heer Maertens heeft het woord.

De heer M. Maertens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik denk dat er een klein misverstand bestaat over wat er gisteren gebeurde. Ik doelde op het eerste incident met mevrouw de minister, die inderdaad zeer laat aankwam, omdat daardoor het schema werd vertraagd. Toen u dan op dezelfde namiddag nog naar Oostende moest, waarvoor ik u duidelijk toelating had gegeven — u had mij immers gevraagd of het kon, en het kon inderdaad — was het niet de bedoeling u hiermee te viseren. Ik denk dat dat een misverstand is.

Inzake bevoegdheid denk ik dat het over een zaak *post factum* gaat, als u zegt dat er voor Vlaanderen een

stuk territorium op de zee wordt gewonnen en dat wij daar dan rechten op genieten. De werken die moeten worden uitgevoerd, gebeuren nog altijd in de territoriale zone, zoveel is wel duidelijk.

Ten tweede hebt u met geen woord gerept over de flatgebouwen, dus de woonzone, die daarin duidelijk aanwezig zijn. Ik bezit het plan en de stedenbouwkundige voorschriften : men kan daarmee alle kanten uit.

Ten derde is er de kwestie van de Paardenmarkt. Ik weet niet of u de plannen op elkaar hebt gelegd, ik heb dat wel gedaan. Het wordt dan zeer duidelijk dat men voor de zeewerken voor de jachthaven werken zal moeten uitvoeren op het gebied van de Paardenmarkt. De zone van bebouwing zal daar vlak naast liggen. U moet de administratie maar eens vragen die plannen even op elkaar te leggen.

Ik dank u in ieder geval voor de beloofde MER-studie en voor het eveneens beloofde toezicht op de haalbaarheid van de zaak. Nog eens

vraag ik u toch niet toe te laten dat men de zee zou verkavelen en daar middenin flatgebouwen zou neerpoten, vlak naast een tijdbom.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer L. Hancké tot de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de problematiek van het Hydrografisch Laboratorium

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Hancké tot de heer Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de problematiek van het Hydrografisch Laboratorium.

De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké (op de tribune) :

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn interpellatie handelt over de toestand en de toekomstvooruitzichten van het Hydrografisch Laboratorium in Borgerhout. Dit is een studiedienst die behoort tot de administratie voor Waterinfrastructuur en Zeewezen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De dienst is gespecialiseerd in experimenteel onderzoek in de waterbouwkunde.

Het laboratorium werd in mei 1933 in Antwerpen opgericht en kent een lange voorgeschiedenis. Op het einde van de vorige eeuw werden er in het parlement pleidooien gehouden voor proeven op kleine schaal in verband met een groot project van afsnijding van de Schelde stroomafwaarts van Antwerpen. De toenmalige regering weigerde dit. Men riep toen in dat proeven op kleine schaal op fysische modellen alleen maar dienst konden doen in het onderwijs en dat ze in de praktijk weinig nut hadden. Men moest wachten tot na de Eerste Wereldoorlog toen een aantal laborato-

Minister T. Kelchtermans (CVP), in gesprek met CVP-Raadslid J. Dupré, kreeg interpellaties over de bouw van de Marina-jachthaven aan de oostkust en over het Hydrografisch Laboratorium te beantwoorden

Hancké

ria in het buitenland werden bezocht en men tot het inzicht kwam dat die een praktisch nut konden opleveren voor de studie van de bewegingen in stromen. Zoals gezegd werd het laboratorium dan eindelijk opgericht in mei 1933.

De voorgeschiedenis maakt duidelijk waarom het laboratorium oorspronkelijk een afdeling van de Antwerpse Zeediensten was. Eerst in 1945 kreeg het laboratorium een uitbreiding van opdrachten en werd het aan het hoofdbestuur van de Waterwegen gehecht. Het kreeg toen de opdracht hydraulische studies uit te voeren op fysische modellen voor overheidsdiensten; het werkte ook ten behoeven van derden en het moest bovendien documentatie verzamelen. Er is dus een dubbele evolutie gebeurd. Enerzijds werd het studieterrain van het laboratorium uitgebreid van de Antwerpse Schelde naar alle stromen, rivieren en de zee. Anderzijds werkte men oorspronkelijk alleen met fysische modellen, nu echter ook met wiskundige modellen. Deze modellen vullen elkaar overigens aan. Wanneer het laboratorium fysische proeven doet over voorgenomen veranderingswerken aan stromen of op zee, worden de gegevens gecontroleerd aan de hand van het wiskundige model. In een periode van zestig jaar dat het laboratorium bestaat, werden er ongeveer 500 projecten onder-

* zocht. Momenteel houdt het laboratorium zich bezig met hydraulisch, hydrografisch, hydrologisch, nautisch en milieu-onderzoek. Ook de mogelijkheid om werken voor derden uit te voeren, behoort tot de opdracht van het laboratorium. Dit is in het verleden gebeurd voor de haven van Boma en nu staat er studiewerk op het getouw ten behoeve van de haven van Shanghai.

Ik zal straks nog even terugkomen op de werken voor derden, want ik kom nu tot de kern van mijn interpellatie. Er zijn namelijk drie probleemgebieden. Een eerste probleemgebied betreft het personeel en de werking. Het kader van het Hydrografisch Laboratorium omvat 59 mensen, waarvan er 36 in dienst zijn en 4 deeltijds.

In 1976, minder dan 20 jaar geleden, waren meer dan honderd mensen aan het werk in het laboratorium. Het huidige personeelsbestand is dus teruggevallen op 40 percent van het vroegere.

Dit heeft een sterke veroudering van het personeelseffectief tot gevolg, de laatste ingenieur is in 1973 in dienst getreden en de jongste is 43 jaar.

De werkingskosten vormen een tweede aspect van het personeelsprobleem. De werkingskosten van het laboratorium zijn geactualiseerd teruggevallen op het niveau van 1964, toen het labo zijn volle rendement nog niet haalde.

De uitgaven voor de werkingskosten bedragen 32 miljoen frank en de uitgaven voor de personeelskosten bedragen 40 miljoen frank. Bovendien is er de afgelopen 5 jaar voor telkens 20 tot 30 miljoen frank geïnvesteerd. In 1992 werd er voor 7 miljoen frank geïnvesteerd en voor 1993 worden de investeringen op 10,8 miljoen frank geraamd.

De personeelsbezetting is, rekening houdend met de mogelijkheden van het labo, te klein om het laboratorium behoorlijk te laten werken. Er zijn 4 hallen voor fysisch modelonderzoek, er zijn werkplaatsen, de informatica moet op punt worden gesteld en recent is er een scheepsmanoeuvrerruimte tot stand gebracht. Bovendien moeten een aantal klassieke afdelingen zoals fotografie, tekenzaal, planafdruk, drukkerij en elektronicalaboratorium operationeel blijven.

Men heeft de indruk dat men — wellicht niet intentioneel, maar zeker qua gevolgen — te maken heeft met een afbouwbeleid van het laboratorium. Ik zal dit illustreren aan de hand van mijn tweede probleemgebied, meer bepaald de aard van de uitrusting van het laboratorium, die dringend aan modernisering toe is.

Mijnheer de minister, ik heb gesproken over een fysisch- en wiskundig model. Er zijn nu tal van andere instellingen die, bijvoorbeeld wat de wiskundige modellen betreft, veel

verder gevorderd zijn dan het Hydrografisch Laboratorium en dit moet op korte en middellange termijn leiden tot een vermindering van de opdrachten. Wanneer men een wiskundig model heeft dat niet in staat is om met meer dan één variabele te werken, dat is helaas de realiteit van het laboratorium, dan kan men natuurlijk een aantal studies niet meer uitvoeren.

Wanneer men bijvoorbeeld wenst te weten dat een voorgenomen vaargeul langs de rechteroever ligt en bovendien twaalf meter diep is, dan kan het Hydrografisch Laboratorium deze twee variabelen niet berekenen met zijn wiskundig model. Een dergelijke opdracht zal moeten worden uitbesteed aan particuliere studiebureaus of universitaire centra. Ik heb nogal wat bezwaren tegen die uitbesteding omdat ik vind dat studie van dure projecten als waterbouwkunde per definitie aan een openbare, onafhankelijke studiedienst moet kunnen worden toevertrouwd.

Men heeft mij verteld dat de studie van de containerkade in Antwerpen voor een gedeelte is uitbesteed aan een particuliere studiedienst, hetgeen niet heeft belet dat er, omwille van een verzakking van de kade, voor 400 miljoen frank werken moesten worden uitgevoerd.

De kaaien in de Antwerpse haven hebben steeds voor problemen gezorgd. Honderd jaar geleden, toen men de Schelde heeft rechtgetrokken en de kaaien heeft aangelegd, zijn er op enkele plaatsen verzakkingen voorgekomen. Ik had de naïeve illusie dat dit met de vordering van de wetenschap niet meer zou voorkomen. Volgens specialisten zijn degenen die poneerden dat de containerkade er op die plaats mocht komen voorbijgegaan aan enkele fundamentele hydraulische wetten die het Hydrografisch Laboratorium niet uit het oog zou hebben verloren.

Als dit correct is, dan moeten wij, mijns inziens, voorzichtig omspringen met het uitbesteden van taken aan privé-studiebureaus. Dat betekent niet dat ik tegen een goede samenwerking zou zijn waarbij het Hydro-

Hancké

grafisch Laboratorium de spil vormt en de privé-studiebureaus het werkelijk gespecialiseerd onderdeel van het onderzoek verrichten. Het systematisch uitbesteden van de research lijkt mij echter — ik herhaal het — uit den boze.

Een derde probleemgebied betreft de exportmogelijkheden van de kennis en de ervaring van het Hydrografisch Laboratorium. Het moet toch een bijdrage kunnen leveren voor openbare en private studieprojecten in het buitenland. Ik heb reeds het voorbeeld aangehaald van de studie voor de hoven van Boma in Zaire, die gesitueerd was in het kader van de ontwikkelingshulp. Voorts bestaat er nog een project rond de haven van Shanghai.

Mijnheer de minister, u hebt een ontzaglijke troef te uwer beschikking om, net zoals Nederland, een naam te verwerven met ons laboratorium op het vlak van de modernisering van havens en rivieren en stromen elders in de wereld. U weet trouwens dat het Hydrografisch Laboratorium niets anders vraagt dan zich internationaal waar te maken. Vandaar dat een public relations-dienst werd opgericht, dat men zich voorgenomen heeft om binnen afzienbare tijd via werken voor derden ongeveer 25 procent van de kosten te dekken en dat men bovendien hoopt om in het buitenland een afzetmarkt te vinden voor dergelijke diensten. Er is zelfs een drietalige brochure verschenen getiteld *Hydraulics Flanders*. Ten slotte is er een promotiefilm op komst in het kader van het zestigjarig bestaan van het laboratorium uitgerekend dit jaar en zullen er open deurdagen voor specialisten en het grote publiek worden georganiseerd.

Ik dring er derhalve op aan opdat op het vlak van het personeel, de werkingskosten, de uitrusting — ik heb het dan vooral over de informatisering met het oog op de uitwerking van wiskundige modellen en de uitbreiding van de **uitvoermogelijkheden** — het nodige zou worden gedaan om de intussen ongetwijfeld opgelopen achterstand in te halen.

Als besluit verwijs ik naar een andere instelling die in een gelijkaardige situatie verkeerde als dit laboratorium. Ik herinner eraan dat ik in het verleden herhaaldelijk heb gepleit om studies over demografie en gezin niet meer uit te besteden aan privé-studiebureaus vermits wij beschikten over het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudies. De uitbesteding had immers eenzelfde effect als hier met het laboratorium het geval is. Ik vlij mij met de gedachte dat ik met mijn pleidooien enig resultaat heb geboekt, want de uitbestedingen werden inderdaad teruggedroschroefd. Ik heb vaak aangeklaagd dat het centrum minder geld kreeg, waardoor het dus moest besparen op zijn werkingskosten, bijgevolg minder kon doen en tot een marginale studie-organaan zou zijn vervallen, indien de regering tenminste niet had ingegrepen. Wij moeten het Hydrografisch Laboratorium te allen prijze van zo'n lot vrijwaren.

Ik zou u ten zeerste erkentelijk zijn mocht u aandacht besteden aan deze problematiek, en kijk met veel belangstelling uw antwoord tegemoet.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik dank collega Hancké dat hij mij via zijn interpellatie in de gelegenheid stelt een belangrijk onderdeel van het departement Openbare Werken naar voren te brengen. In feite is het Waterbouwkundig Laboratorium te Borgerhout een studiedienst van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en dus ook een onderdeel van Openbare Werken. Bovendien biedt het mij de mogelijkheid een aantal vastgeroeste vooroordelen ten overstaan van dat departement te weerleggen en te wijzen op de personeelsbestaffing.

Het Waterbouwkundig Laboratorium te Borgerhout heeft als eerste opdracht de waterbouwkundige projecten van de overheid wetenschappelijk te begeleiden en technisch te onderzoeken.

Ik ben me volkomen bewust van de

moeilijkheden waarmee het Waterbouwkundig Laboratorium de laatste jaren te kampen heeft. Immers, voor heel wat projecten kwam ik telkens terecht bij opdrachten die door het Waterbouwkundig Laboratorium werden vervuld en bijgevolg heb ik mij tijdens een werkbezoek ter plaatse volledig over de problematiek laten voorlichten. Ik geef toe, net zoals u, dat ik onder de indruk was, niet alleen van de problemen, maar van de mogelijkheden, die dit Waterbouwkundig Laboratorium, zowel rechtstreeks aan Openbare Werken, als aan derden, inzonderheid aan export van know-how, in Vlaanderen kan bieden.

De toegekende investeringskredieten werden de laatste jaren niet vermindert, vermits recent bijkomende investeringskredieten werden aangewend voor de installatie van een scheepsmanoeuvresimulator, de bouw en uitrusting van een sleeptank voor het onderzoek van het vaargedrag van grote schepen, de bouw van een nieuw Scheldemodel en een installatie voor het onderzoek van baggerslib.

Het personeelsbestand is inderdaad veel te beperkt. Er is vooral nood aan jonge burgerlijk bouwkundige ingenieurs, technici voor onderzoek op fysische modellen, programmeurs voor onderzoek op mathematische modellen en tekenaars. Trouwens het personeelsbestand werd sedert 1972 niet meer aangevuld. Dit haagt nauw samen met de wervingsstop die destijds door de nationale overheid en nadien door de Vlaamse regering werd opgelegd. Bijgevolg is er in dit departement, waar jaarlijks miljarden frank worden geïnvesteerd ter ontwikkeling van projecten, nauwelijks een aangroei van nieuwe ideeën. Onafgezien van de motivatie van de huidige ingenieurs en medewerkers, zijn onze universiteiten niet in staat wat zij in hun research ontwikkelen, rechtstreeks te laten doorstromen naar het departement van Openbare Werken. Trouwens, ook andere diensten van mijn departement kampen met dit probleem. Immers, de jongste ingenieurs aldaar zijn 45 tot 55 jaar oud. U heeft iemand van 43

Kelchtermans

jaar genoemd, maar dat is een grote uitzondering.

Het Waterbouwkundig Laboratorium voert tevens studies uit voor rekening en in opdracht van derden, wat trouwens moet worden aangehouden. Bewust van deze problematiek hebben wij tijdens de laatste begrotingsbesprekingen, in 1992, voorgesteld aan het Waterbouwkundig Laboratorium het statuut van C-fonds toe te kennen, zodat zij opdrachten voor derden kunnen uitvoeren en via deze middelen over bijkomende mogelijkheden voor hun laboratorium kunnen beschikken.

Het voorstel tot oprichting van een C-fonds is opgenomen in het programmadecreet van 1992 dat door de Vlaamse Raad trouwens op 18 december 1992 werd goedgekeurd. Met deze bijkomende kredieten -u citeert het cijfer van 25 procent- kunnen de verantwoordelijk ken ook bij komend contractueel personeel aanstellen zelfs, indien nodig, uitvoering van studies door derden mede laten financieren. Dit is een belangrijke vernieuwing in een dienst waar er op dat vlak een structurele flexibiliteit mogelijk moet zijn.

Aan mijn administratie heb ik de opdracht gegeven na te gaan in hoeverre het huidig personeelskader van het Waterbouwkundig Laboratorium zoveel mogelijk kan worden aangevuld. Ik verwijs naar het daaromtrent bestaande wervingsplan van het Vlaamse ministerie. Ik nodig u uit de door u aangehaalde argumenten ook bij mijn collega van Openbaar Ambt te ontwikkelen. Inderdaad, met lineaire maatregelen op het vlak van een wervingsstop ontstaan er dergelijke toestanden, omdat er nauwelijks ruimte is voor differentiatie.

In het kader van de studies die aan het Waterbouwkundig Laboratorium worden toevertrouwd, wordt soms voor deelaspecten een beroep gedaan op gespecialiseerde studie bureaus. Het betreft vooral studies inzake informatica-ontwikkeling en ondersteuning van eigen studies.

Mijnheer Hancké, ik ben mij volledig

bewust — maar dat brengt geen oplossing — van de unieke positie die het Waterbouwkundig Laboratorium in Vlaanderen heeft. Omdat ik aan de hand van een aantal dossiers kan aantonen dat de inbreng van het Waterbouwkundig Laboratorium nauwelijks te ramen besparingen meebrengt en nodeloze uitgaven verhindert, breng ik er oprecht hulde aan.

Bovendien houd ik een vurig pleidooi ter ondersteuning van de mogelijkheden van dit laboratorium, die internationaal en nationaal door de opbouw van de know-how in het verre verleden werden verworven. Een bezoek ter plaatse zal u daarvan des te meer overtuigen. U en ik hebben dit trouwens al gedaan. Ik zal deze unieke positie blijven verdedigen, ook in het kader van mijn begroting en in de mate dat deze interpellatie ook deels bedoeld is voor het wegwerken van vaste vooroordelen ten opzichte van het geheel van een zogenaamde overbezetting bij het departement van Openbare Werken. Deze bewering wordt immers op alle fronten herhaald. Ter plaatse stel ik vast dat er misschien voldoende mensen aanwezig zijn, maar dat er een sterke verstoring is van evenwichtige functies en aanwezigheden op cruciale plaatsen. Hierdoor wordt de werking van dit departement in belangrijke mate geschaad.

Ik ben het met u eens dat niet alles met uitbesteding kan worden opgelost, alhoewel ik ook meen dat belangrijke onderdelen daar wel voor in aanmerking moeten komen, maar niet indien er rechter en partij-situaties zouden kunnen ontstaan. Dit moet alleszins worden vermeden.

U heeft gealludeerd op het 60-jarig bestaan van dit belangrijk Waterbouwkundig Laboratorium dit jaar. Ik neem mij voor bij deze gelegenheid ook een extra-inspanning te doen om de mogelijkheden van dit laboratorium uitdrukkelijk te ondersteunen.

De voorzitter : De heer Hancké heeft het woord.

De heer L. Hancké : Mijnheer de voorzitter, ik kan bijzonder bondig zijn in mijn repliek : ik verklaar mij

tevreden met het antwoord van de minister.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer J. Caudron tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, en mevrouw L. Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over de rechten van het kind in de sportwereld en bepaalde toestanden in sommige sportbonden

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Caudron tot de heer Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, en mevrouw Detiège, Vlaamse minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, over de rechten van het kind in de sportwereld en bepaalde toestanden in sommige sportbonden.

De heer Caudron heeft het woord.

De heer J. Caudron (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, de lectuur van het boek van professor Blanpain De Gladiatoren van de Sport. In de ban van de Sportmafia heeft mij doen besluiten een interpellatie te houden zowel in de Vlaamse Raad als in de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Overeenkomstig de bevoegdheidsverdeling tussen de Belgische centrale staat en de gemeenschappen behoort het statuut van de betaalde sportbeoefenaar — het arbeidsrecht is vooralsnog een federale materie — tot de bevoegdheid van de federale overheid. Het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar daarentegen behoort tot de bevoegdheid van de gemeenschappen.

In zijn boek klaagt de professor in arbeidsrecht een aantal wantoestanden aan in de Koninklijke Belgische Voetbalbond, de Basketbalbond en de Wielrijdersbond. Dit zijn niet alleen de grootste bonden met de populairste sporten, maar tevens ook die sportbonden die zich unitair blij-

Caudron

ven opstellen en die weigeren het Vlaams splitsingsdecreet van 2 maart 1977 houdende de erkenning en de subsidiëring van de landelijk georganiseerde sportfederaties toe te passen.

De voornaamste kritiek geldt een totaal onaanvaardbaar transfersysteem, waardoor kinderen van zes en zeven jaar door het plaatsnemen van hun handtekening tot de leeftijd van vijftig jaar eigendom zijn van de club en daar slechts weg kunnen wanneer de ouders enorme afkoopsommen betalen, soms honderdduizenden franken. Het alternatief is niet meer spelen of naar de rechter gaan met tijdverlies en advocatenkosten tot gevolg.

Na een oproep in Het Laatste Nieuws van 22 oktober 1992 om te reageren tegen deze middeleeuwse slavenpraktijken werd door honderden brievenverzenders geëist een einde te stellen aan dit machtsmisbruik. Ik heb tientallen van deze protestbrieven in mijn bezit en kan ze u ter inzage tonen. Door radeloze ouders werd een VZW ter verdediging van de vrijheid van kinderen opgericht.

Onder de hoofding te koop : jonge voetballer — middeleeuws transferstelsel mag niet vervangen worden door koophandel van de ouders verscheen onlangs in het dagblad Het Volk een artikelenreeks waarin meer dan 150 lezersvragen werden behandeld. Wat door sommigen een illegale mensenhandel wordt genoemd, bestempelen anderen als een opleidingsvergoeding. Dat klinkt beter.

Er wordt inderdaad gezondigd tegen het verdrag inzake de rechten van het kind dat op 29 november 1989 te New York werd aangenomen, met het oog op de bescherming en het welzijn van het kind. Dit verdrag is een juridisch bindend en afdwingbaar instrument dat zowel door de Belgische staat als door de Vlaamse Gemeenschap werd geratificeerd. Kinderen beletten te spelen in de ploeg van hun keuze is ongetwijfeld strijdig met hoger genoemd verdrag. Dat is ook het oordeel van de Luikse rechter, mevrouw

Lienard, die in 1991 besloot dat de weigering van de basketbalclub van Jupille om de zevenjarige Kevin Joniaux te laten vertrekken naar Saint-Louis, op geen enkel verdedigbaar motief beruiste en dus een misbruik was. Jupille werd veroordeeld het verzoek tot de nieuwe aansluiting te aanvaarden, onder een dwangsom van 1.000 frank per dag.

Naast de inbreuken tegen het Belgisch, het Europees en het internationaal recht, betekent het transfersysteem eveneens een inbreuk tegen het besluit van de Vlaamse regering van 21 december 1988 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding. Artikel 33 van dat besluit verbiedt de arbeidsbemiddeling tegen betaling. Ook het decreet van 25 februari 1975 tot vaststelling van het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar wordt overtreden, aangezien daarin de vrije transfer wordt gegarandeerd.

Mijnheer de voorzitter, op initiatief van het Nationaal Diensten- en Onderzoekscentrum voor het spelende Kind, waaraan ook Sporta en de Bond van Grote en Jonge Gezinnen actief meewerken, werd onlangs de werkgroep rechten van het kind in de sportwereld geïnstalleerd.

Wij verheugen ons erover dat minister Weckx aan dit project zijn volle steun verleent. Op maandag 8 maart begon deze werkgroep met het herschrijven van het decreet van 25 februari 1975, ten einde het aan te passen aan de nieuwe noden van de spelers en de clubs. De deskundigheid en de positieve ingesteldheid van deze werkgroep sterkt mij in de overtuiging dat zeer snel een nieuw decreet kan worden goedgekeurd door de Vlaamse Raad, met waterdichte garanties dat dit een Vlaamse wet wordt die niet meer ongestraft zal worden overtreden zoals nu nog mogelijk is.

Het nieuwe decreet moet een evenwichtig systeem omvatten waardoor zowel de sportclubs als de spelers op een menselijke manier worden behandeld. Mensen zijn niet te koop en clubs mogen geen koppelbazen zijn. Het probleem van de opleidingsver-

goeding kan worden geregeld wanneer de clubs bijvoorbeeld 3 procent van hun begroting reserveren voor het bekostigen van deze scholing.

Het is ook aangewezen dat hoorzittingen worden gehouden om de betrokken sportbonden, clubleiders, ouders, spelers en deskundigen te horen evenals professor Blanpain en professor, tevens senator Stroobant. Zij kunnen ons een inzicht geven in de vrijheid van overgang van kinderen, amateurs, evenals in het tucht-recht en in de mogelijkheid van de toegang tot de rechter.

Op 8 maart heeft senator Stroobant een verzoek gericht tot de voorzitter van de Senaat tot het oprichten van een commissie ad hoc met betrekking tot de betaalde sportbeoefening. Deze commissie zou tot opdracht hebben een onderzoek te besteden aan de diverse problemen waarmee de betaalde sportbeoefening wordt geconfronteerd, met name de sociaal-rechtelijke evenals de financiële, fiscale en andere problemen. Op mijn beurt heb ik vorige week een interpellatieverzoek ingediend in de Kamer van Volksvertegenwoordigers over deze problematiek voor wat de federale bevoegdheden ter zake betreft.

Jaren geleden heb ik aan de toenmalige minister van Financiën schriftelijk gevraagd of bij de verkoop van voetballers geen belasting op de toegevoegde waarde moest worden aangerekend. Het antwoord van de minister luidde toen dat de BTW-regeling niet gold in de sporttransacties. Tot mijn verrassing lees ik nu in Le Soir van 9 maart dat eerlang de BTW toch zal worden toegepast en dit volgens een Europese richtlijn. Voor een voetballer die voor 100 miljoen frank wordt verkocht, zal dus 19,5 miljoen frank aan BTW moeten worden neergeteld. Na jaren krijg ik dus toch nog gelijk met mijn stelling dat sportbeoefenaars als koopwaar worden behandeld.

Kan de minister mij een antwoord geven op volgende vragen :

Ten eerste, dient het plaatsnemen tegen betaling van werknemers door invest-

Caudron

clubs als een vorm van arbeidsbemiddeling te worden gezien? Zo ja, in welke mate wordt hierbij dan de regelgeving inzake arbeidsbemiddeling genegeerd? Eigenlijk is dit een vraag voor minister Detiège van Tewerkstelling en Arbeid.

Ten tweede, het decreet van 25 februari 1975 over het statuut van de niet-betaalde sportbeoefenaar wordt niet nageleefd. Zijn de ministers Weckx en Detiège bereid mee te werken aan een nieuw decreet dienangaande?

Ten derde, gaan de ministers akkoord met mijn voorstel om hoorzittingen te organiseren met betrekking tot de aangehaalde misbruiken en inbreuken?

Ten vierde, kunnen de sportbeoefenaars zich beroepen op een passend tuchtrecht met recht op verdediging, zoals dit geregeld is voor de medisch verantwoorde sportbeoefening? Kunnen zij zich tot de rechter wenden en een eerlijk en billijk proces krijgen?

Ten vijfde, wat denken de ministers over mijn voorstel om alleen die sportorganisaties door de Vlaamse regering te laten erkennen waarvan de statuten en reglementen niet strijdig zijn met de dwingende bepalingen van decreet, wet, Europese en internationale overeenkomsten en verdragen?

De voorzitter : De heer Leo Peeters heeft het woord.

De heer L. Peeters (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, ik sluit mij graag aan bij deze interpellatie van de heer Caudron naar aanleiding van het interessante boek van professor Blanpain *Gladiatoren in de Sport*.

Ik meen dat zeer velen onder ons zijn bekommernissen delen en vinden dat deze problematiek ten gronde en in zijn geheel moet worden aangepakt. Dit wordt zeker en vast geen eenvoudige opdracht. Hoewel professor Blanpain jarenlang lid geweest is van deze Raad en van de Senaat, moeten wij toch vaststellen dat het hem niet

mogelijk is geweest wetgevend op te treden ter zake. Ondanks zijn ervaring, zijn deskundigheid, zijn autoriteit was het blijkbaar ook voor hem niet gemakkelijk het probleem op te lossen.

Ook de voorganger van de minister heeft waardevolle pogingen gedaan, maar na een vernietigend advies van de Raad van State, is het wetgevend werk toen plots stilgevallen.

Het voorontwerp van decreet van de voorganger van de minister dient nu als gespreksbasis voor een *extra-parlementaire* werkgroep waarbij de NDO, Sporta en de Bond van Grote en Jonge Gezinnen zijn betrokken en waarvoor de verschillende *parlementsfracties* zijn uitgenodigd. Die werkgroep buiten het parlement heeft de steun van de minister. Ik hoop dat die werkgroep tot resultaten komt. Ik wil dit initiatief op alle niveaus steunen en wil er alles voor doen opdat de resultaten ervan niet worden gehypothekeerd.

Ik dacht dat er een afspraak bestond om deze problematiek grondig in de werkgroep te behandelen en daarom meen ik dat wij vandaag niet zo gediend zijn met een interpellatie die toch vrijblijvend is.

Wij moeten aan dit overleg maximale kansen bieden nu de bereidheid op alle niveaus aanwezig is.

Ik zal de meest essentiële problemen aanhalen. De heer Caudron deed in zijn betoog opmerken dat de problemen onder de bevoegdheid van vier of vijf ministers vallen, zowel op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap als op het federale niveau. Deze vaststelling maakt het vinden van een oplossing zeker niet eenvoudiger.

Essentieel is dat de rechten van het kind in deze materie in belangrijke mate worden miskend. Door de huidige reglementering van bestaande sportbonden kunnen kinderen vanaf zeer jonge leeftijd verbonden worden aan een sportclub. Indien wij maximale rechtsbescherming voor iedereen willen garanderen, is een dergelijke situatie onaanvaardbaar.

Ik maak een vergelijking met de huurwetgeving. Volwassen personen kunnen een overeenkomst afsluiten, waarbij de mogelijkheid wordt gewaarborgd om na zes maanden voor eigen gebruik de huurovereenkomst te beëindigen.

Ik verwijs eveneens naar de arbeidswetgeving. Iedere werknemer die op volwassen leeftijd een contract afsluit, kan een einde maken aan de arbeidsovereenkomst mits naleving van de wettelijk voorziene opzegtermijn.

Voor kinderen die op zeer jonge termijn, zonder het zelf te beseffen, worden geëngageerd onder invloed van de omgeving of van de ouders, blijkt het onmogelijk te zijn de overeenkomst te beëindigen. Dit is onbegrijpelijk. Een dergelijke toestand betekent een schending van het fundamentele recht van het kind.

In deze sector zijn *inspraakmogelijkheden* vrijwel onbestaande. Door het ontbreken van een syndicale traditie kunnen essentiële rechten niet worden afgedwongen en worden zij aldus ook niet geëerbiedigd.

De heer A. Denys : De aansluiting van jeugdige spelers bij sportclubs vindt toch plaats in volle bewustzijn en op verantwoordelijkheid van de ouders? Toen mijn zontje zich aansloot bij een voetbalclub werd mij gevraagd om voor hem te tekenen.

De heer L. Peeters : Niet de ouders zijn gebonden door de handtekening, maar het kind. Dit wordt reeds beslist op zeven- of achtjarige leeftijd. U moet toch toegeven dat kinderen zich op die leeftijd nog niet bewust zijn van de situatie en dat de rechten van het kind worden miskend. Het kind moet de mogelijkheid krijgen om de overeenkomst te beëindigen.

De heer A. Denys : Op achttienjarige leeftijd krijgt men de kans om de gebondenheid aan een bepaalde sportclub te beëindigen mits vergoeding van de opleiding.

De heer L. Peeters : Toch worden niet dezelfde mogelijkheden geboden als in de andere sectoren.

De heer A. Denys : Wij hebben hier te maken met de specifieke taak van

Denys

een club die zich verbindt om te investeren in de opleiding van jeugdige spelers. Op de leeftijd van 18 jaar is de speler niet langer gebonden indien hij de vastgestelde vergoeding betaalt,

Mijn vrees is dat de ganse jeugdwerking deficitair zal zijn wanneer de voetbalclubs geen vergoeding meer mogen eisen voor de opleiding. Er zal nog minder zorg worden besteed aan de opleiding van de jeugdige spelers. Dit zou bijzonder spijtig zijn aangezien de opleiding van de jeugd één van de fundamenteën is van het voetbal.

De heer L. Peeters : Ik wil het nog even hebben over de verdere commercialisering in de sport. Indien wij een voorstel willen uitwerken voor de niet-betaalde sportbeoefenaar, dan moeten wij de wet van 1978 op de arbeidsovereenkomsten voor sportbeoefenaars als referentiekader gebruiken. Volgens mij ressorteren onder deze categorie van niet-betaalde sporters zij die geen loon ontvangen maar ook zij die momenteel de maximum schaal niet halen. Het is essentieel dat wij een onderscheid maken op het vlak van de bescherming. Indien personen voor de sportbeoefening niet worden betaald, dan moeten zij jaarlijks kunnen vrijkomen. Men betaalt immers lidgeld en als de club geen enkele vergoeding verstrekt, dan heeft men de ontvangen opleiding betaald. Zij die evenwel een vergoeding ontvangen, moeten in feite ook jaarlijks kunnen vrijkomen, maar daar is het belangrijk dat de club zelf een bewijs van betaling aflevert. Collega Denys, u weet toch ook dat wij hier met een circuit van zwart geld worden geconfronteerd. Indien een betaalde sportman zich dan jaarlijks kan vrijmaken, dan moet het voor de club mogelijk zijn een kleine opleidingsvergoeding te eisen. Die richting moeten wij uit. Een positieve samenwerking tussen de betrokken werkgroepen en de fracties moet tot positieve resultaten leiden. Mijn fractie zal in elk geval hieraan haar volledige medewerking verlenen. **(Applaus bij de SP)**

De voorzitter : De heer Pierco heeft het woord.

De heer L. Pierco (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de interpellatie van de heer Caudron ging in essentie over het al of niet verbonden zijn van jongeren aan een club en over de opleiding van jongeren in sportdisciplines. Ik wil mij daarom tot deze aspecten beperken.

Mijnheer Caudron, ik begrijp dat u zich tegen de unitair gebleven voetbal-, basketbal- en wielerbonden keert, niet alleen omdat ze unitair zijn gebleven, maar ook omdat ze 60 procent van de sportbeoefenaars tellen. De federaties die functioneren conform het decreet van 2 maart 1977 hanteren echter dezelfde technieken als hun unitair gebleven collega's. In feite zie ik daar geen enkel onderscheid en is het feit van al of niet unitair gebleven zijn niet echt van essentieel belang in deze discussie. Professor Blanpain somde in zijn boek inderdaad een aantal praktijken op, die ik eerder met een korreltje zout neem, om het nogal eufemistisch uit te drukken. Net als in het voetbal en in andere sporten zocht hij immers ook wat sensatie en overdreef hij toch lichtjes op bepaalde vlakken. Bepaalde technieken die deze federaties hanteren, zijn niet in overeenstemming met het decreet van 1977 op de erkenning en subsidiëring van sportverenigingen, noch met dat van 1975 op de niet-betaalde sportbeoefenaar.

Duidelijk is toch wel dat er in deze decreten een aantal hiaten zijn. Na ze een vijftiental jaren te hebben toegepast, zijn zij aan herziening toe en moeten er een aantal sluitende begrippen worden in opgenomen zodat dergelijke feiten zich niet meer kunnen voordoen. Er is inderdaad een werkgroep de rechten van het kind in de sport opgericht om daaraan speciaal aandacht te besteden. Wat de opleiding van de jongeren binnen de sport betreft wil ik enerzijds de werking binnen de club en de binding aan de club en anderzijds de opleiding door de club aan elkaar koppelen. Iedereen is het er inderdaad over eens dat sport voor jongeren een

must is. De Belgische voetbalbond waar ongeveer 400.000 leden zijn bij aangesloten, heeft voor ongeveer 60 procent jeugdspelers. Dat betekent dat 260.000 jongeren dagdagelijks met sport bezig zijn en dat zij van de straat worden gehouden. Dat zijn meer jongeren dan de erkende jeugdbewegingen in Vlaanderen tellen. Ik spreek dan nog niet over de aangesloten bij andere federaties. Daaraan wordt in Vlaanderen 1,1 miljard frank besteed wat heel weinig is. In Nederland is dat zeven maal meer.

Sport is belangrijk als vrijetijdsbesteding maar is ook belangrijk als factor van volksgezondheid. Ik hoef het eigenlijk niet te herhalen want het is reeds zo dikwijls van op deze tribune gezegd. Het laatste en derde argument om aan sport te doen is het feit dat sport een zeer belangrijke rol speelt bij de integratie van kansarmen.

De opleiding van de jongeren is erg versnipperd en wordt door allerlei instanties waargenomen. In eerste instantie door de clubs die zich daarvoor enorme inspanningen getroosten, zowel op het financiële als op het materiële vlak. Zij hebben de deskundigheid daarvoor echter niet altijd in huis. In tweede instantie is er de schoolsport. U zal zich de discussie nog wel herinneren omtrent de twee uren lichamelijke opvoeding in het lager onderwijs. De minister heeft gelukkig het nodige gedaan opdat deze twee uren er zouden komen.

De schoolsportfederaties leveren onderling, volgens het net waartoe zij behoren, een concurrentieslag om deze opleiding te verzorgen. Dikwijls treden zij op woensdagnamiddagen in concurrentie met de clubs en nemen zij zelfs de infrastructuur af van diezelfde clubs die op gemeentelijk niveau bezig zijn met het opleiden van jongeren. Het BOIC, de gemeentebesturen in het kader van het decreet op de sportfunctionarissen, hebben op dat vlak een belangrijke opdracht. Dit alles zou inderdaad moeten worden gekoppeld aan de herziening van de decreten, waarbij er voldoende garantie moet worden gegeven aan de spelers maar ook aan de clubs. Immers, bepaalde volley-

Pierco

balclubs zijn gewoon over kop gegaan, niet omdat ze financieel failliet zijn gegaan, maar omdat ze geen spelers meer hadden. Eens de spelers vrij waren, zijn zij immers onmiddellijk naar andere, grotere en zagezegd betere clubs overgestapt. Ik denk dat dit toch wel in het oog moet worden gehouden en dat men er inderdaad moet voor zorgen dat zowel het ene als het andere in de nabije toekomst wordt geregeld.

Wat de sportopleiding van de jongeren betreft, verwijs ik graag naar het buitenland en dan vooral Groot-Brittannië en Duitsland. In die landen slaagt men er zelfs in om in het middelbaar onderwijs drie uren sport per week te geven.

Mijnheer de minister, het is volgens mij in ieder geval nodig dat de werkgroep Kind in de Sport heel snel aan de slag gaat en dat daarbij deze Vlaamse Raad uiteraard expliciet zou worden betrokken. Alle decreten die wij hier sinds 1977 in deze Vlaamse Raad hebben goedgekeurd, zijn dringend aan herziening toe. Bovendien moeten wij heel dringend maatregelen treffen, zodat de aansluiting bij een club op een meer democratische manier wordt geregeld. Dit kan gebeuren via betaling van lidgeld of via betaling van een vergoeding, die dan ook decretaal moet worden vastgesteld zodat er geen misbruiken meer kunnen gebeuren.

De voorzitter : Mevrouw Merckx-Van Goeij heeft het woord.

Mevrouw T. Merckx-Van Goeij (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil mij graag aansluiten bij de vorige interpellanten. Ik dank de heer Caudron voor het aanklaarten van deze thematiek.

Bij de bespreking van de begroting 1993 heb ik wat dat betreft reeds een betoog gehouden. Het Sporta-congres van 9 december 1992 was op dat moment nog maar net voorbij. Op het congres had men een oproep gedaan om eerlang de staten-generaal van de Belgische Sport bijeen te roe-

pen. Men had een vurig pleidooi gehouden om ouders, federaties, clubs, sportkoepels en de overheid rond de tafel te brengen.

In sportkringen bestaan er heel wat vragen omdat zij enerzijds ressorteren onder de bevoegdheden van de gemeenschappen en anderzijds de federale overheid. Er worden vragen gesteld inzake de aard van de contracten, wie ze kan afsluiten, de transferregeling, de misbruiken, de mishandeling van jongeren - ik denk dat het soms inderdaad zover gaat - de tuchtprocedures, de sancties en de interne reglementen van clubs en federaties.

Het is een te betreuren praktijk dat jonge spelers vaak als een interessante investering en waardevolle koopwaar worden beschouwd. In de praktijk tracht men de jongeren eerst te binden om daarna hun talenten te gelde te kunnen maken via een transfer.

Het decreet van de niet-betaalde sportbeoefenaar staat opnieuw in de actualiteit. Een evaluatie van dit decreet en eventuele aanpassing en uitbreiding dringen zich op. De CVP-fractie vraagt dat de regeling van het transfersvraagstuk en de zogenaamde opleidingsvergoedingen op een wettelijke leest zouden worden geschied. Sporters of hun ouders trekken meer en meer naar de rechtbank om de beslissingen van het sportmanagement aan te vechten en de reglementen van de clubs of federaties opzij te zetten. De reglementen stroken immers niet met de algemene rechtsbeginselen. Deze rechtsbeginselen omvatten onder meer de door de Grondwet gegarandeerde vrijheid van vereniging, het ouderlijk gezag dat door het burgerlijk wetboek gewaarborgd is en de individuele vrijheid van keuze en van vereniging die opgenomen zijn in de UNO-conventie van de Rechten van de Mens en van het Kind. Ouders die een advocaat kunnen betalen, kunnen naar de rechtbank stappen. Wat gebeurt er voor de anderen ? Onze bekommernis moet zeker naar deze groep uitgaan. De CVP-fractie is van oordeel dat de Vlaamse overheid zelf een actievere rol moet spelen bij het zoeken

naar correcte oplossingen. Belangrijke rechtsbeginselen komen immers in het geding. Er is dringend nood aan een grondig onderzoek en aan een inventaris van de problemen. Tot op heden vielen de meeste uitspraken van de rechtbanken in het Franstalig landsgedeelte. Het gaat hier uitsluitend over uitspraken in kortgeding. Wij beschikken nog niet over uitspraken ten gronde. Een onderzoek zal moeten uitmaken of alleen jongeren en niet-betaalde amateurs met deze problematiek geconfronteerd worden of ook beroepssporters in het geding komen. Ik stel vast dat veel initiatieven genomen worden : naast de respectievelijke sportbonden buigen zich onder meer de Nationale Diensten en Onderzoekscentrum voor het Spelende Kind (NDO), Sporta, de Bond voor Grote en Jonge Gezinnen en een v.z.w. Jeugd, voetbal en vrijheid over dit probleem. Tot op heden was er echter geen onderlinge samenwerking en beschikte iedere organisatie over een vrijgestelde jurist die belast was met het voeren van modelprocessen. Een correcte uitwisseling van informatie tussen de organisaties kan de start betekenen voor een betere coördinatie. Ik hoop dat de minister deze vorm van samenwerking in de toekomst zal blijven steunen. De CVP-fractie is van oordeel dat de besluitvorming moet leiden tot een aanvaardbare regeling voor alle partijen zowel voor de jongeren en hun ouders als voor de sportbonden waarbij men scrupuleus de rechtsbeginselen zou respecteren. De CVP-fractie is alvast bereid samen te werken met de werkgroep die op 22 maart vergadert. Ik herhaal dat mijn fractie aandringt op een evaluatie van het decreet van de niet-betaalde sportbeoefenaar. Tijdens de laatste vergadering werd de tekst van het voorontwerp van decreet, dat door uw voorganger werd uitgewerkt, als basisdocument genomen. Ik weet dat het advies van de Raad van State niet zo meegaand was met de voorstellen die opgenomen waren in deze tekst.

De Raad van State moet ook weten dat het Arbitragehof de argumenten van de Raad van State over het ontwerp van decreet voor de medisch verantwoorde sportbeoefening - die uitermate negatief waren - terecht

Merckx-Van Goey

heeft weerlegd en dit naar aanleiding van een klachtprocedure bij het Arbitragehof over een gelijkaardig onderwerp en in dezelfde sfeer.

Ik denk dat dit een bijkomend feit kan zijn om dit voorontwerp opnieuw als volwaardige basis voor een discussie te nemen, hoewel uit de inventaris zal moeten blijken dat niet alles via een nieuw decreet zal kunnen worden opgelost.

De heer A. Denys : Mevrouw Merckx, ik heb met aandacht naar uw uiteenzetting geluisterd. Zij getuigt van een goede juridische benadering van de zaak.

Er moet natuurlijk ook een maatschappelijke keuze worden gemaakt. Bent u van mening dat de sportclubs in hun huidige werking daarin te ver gaan of denkt u dat dit niet zo is ?

Mevrouw T. Merckx-Van Goey : Zij gaan inderdaad te ver. Er zijn uitspraken van rechtbanken waarin wordt gezegd dat het Verdrag van de Rechten van de Mens met voeten wordt getreden en dat de intussen door ons geratificeerde UNO-conventie van de Rechten van het Kind wordt overtreden.

Op juridisch vlak zijn er trouwens uitspraken geweest waarin wordt aange- toond dat de huidige regelingen niet correct zijn.

Onze fractie geeft er dan de voorkeur aan om dit niet over te laten aan het initiatief van X, Y of Z die hiervoor een beroep doet op de rechtbank en dan misschien genoegdoening krijgt. Als dergelijke zaken tot uiting komen, dan is het de verantwoordelijkheid van de wetgever om hier een ordentelijke en correcte regeling voor te stellen. Van zodra deze regeling is voorgesteld, kunnen wij daarover uitgebreid discussiëren en bij voorkeur met de sector overleg plegen. Ik ben er mij immers van bewust dat het opleggen van bovenuit ook niet zal gaan. Dit moet in overleg gebeuren. Ik meen dan ook dat de werkgroep die pas werd gestart, met name de rechten van het kind in de sport, alle kansen biedt om het debat

te openen en om op basis van concrete teksten verder te discussiëren.

Ik denk dat dit de enige weg is om ervoor te zorgen dat de juridische rechtsbeginselen hier worden gerespecteerd.

De voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's in de vergadering van de werkgroep Sport van de Vlaamse Raad in verband met de stand van zaken van drie decreten die ongeveer 15 tot 20 jaar oud zijn, werd een taakverdeling ingevoerd. Ik heb in die vergadering ook duidelijk mijn medewerking beloofd aan een aantal parlementaire initiatieven die wij hebben afgesproken.

Mijnheer Caudron, ik zal dadelijk zo concreet mogelijk trachten te antwoorden op het eerste deel van uw interpellatie maar ik ben enigszins verwonderd over het tweede deel van uw interpellatie. Inderdaad, wij hebben afspraken gemaakt en die afspraken worden nagekomen en worden op dit ogenblik zelfs uitgevoerd. Ik kan zelfs zeer kort een antwoord geven op uw vragen ter zake. Ik heb in de werkgroep mijn medewerking toegezegd. U weet trouwens dat wij over een uitstekende medewerker, een jurist, beschikken die de werkgroep volgt. Hij zal trouwens ook de gemengde werkgroep van parlementsliden en personen van buiten het parlement volgen. Ik kan dus alleen maar herhalen, en ik ben blij dat ik dit in de openbare vergadering kan doen, dat men ten volle op de medewerking van de minister van Cultuur kan rekenen en dus ook van zijn administratie en van zijn kabinetmedewerkers.

Wat uw eerste vraag betreft, zal ik antwoorden in de plaats van mevrouw Detiège. Zij is op dit ogenblik weerhouden door de Tewelkstellingsconferentie die wellicht deze middag zal worden beëindigd. In haar hoedanigheid van minister van Tewelkstelling en Sociale Aangelegenheden mocht zij daar zeker niet afwezig zijn.

Wat uw vraag betreft, gericht tot minister Detiège, kan ik het volgende antwoord verstrekken.

Krachtens het koninklijk besluit van 28 november 1975 betreffende de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling tegen betaling, is in beginsel particuliere arbeidsbemiddeling tegen betaling verboden, tenzij ten aanzien van schouwspelartiesten. Dit is tot hertoe binnen de bestaande regelgeving nog altijd de enige uitzondering.

Dit koninklijk besluit richt zich inzonderheid naar iedere persoon - natuurlijke of rechtspersoon - die, onder welke naam ook, als intermediair optreedt ter bezorging van een betrekking aan een werknemer met het doel hetzij een rechtstreeks, of indirect een stoffelijk voordeel te bekomen van de werknemer of de persoon die hem of haar in dienst neemt, hetzij, zonder daarbij stoffelijk voordeel na te streven, van de eerste of de tweede een bijdrage, toelatings- of inschrijvingsgeld of enige vergoeding voor zijn optreden te innen.

Volgens minister Detiège vallen de investclubs in dit regelgevend kader. Het mogelijke argument dat zij in hun activiteitenomschrijving geen melding maken van bemiddelingsactiviteiten, wordt door de rechtspraak en de rechtsleer overigens irrelevant bevonden aangezien de feitelijke toedracht bepalend is.

Bovendien kan worden verwezen naar andere aanvullende reglementaire bepalingen die ter zake toepassing kunnen vinden. Hierbij verwijst minister Detiège inzonderheid naar het decreet van 20 maart 1984 houdende oprichting van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling waarbij kosteloze arbeidsbemiddeling aan een erkenningsregeling wordt onderworpen, en het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest, waarbij interimkantoren evenzeer aan een erkenningsregeling worden onderworpen.

De administratie heeft einde vorig jaar de opdracht gekregen om het re-

Weckx

gelgevend kader, zoals vervat in voormeld koninklijk besluit van 28 november 1975, te actualiseren, rekening houdend met de problematiek van de betaalde sportbeoefenaars.

Omwille van het eerder recente professionaliseren en commercialiseren van de sport dient de sociale wetgeving, ook op het vlak van arbeidsmarktbeleid aan de nieuwe gegevens te worden aangepast.

In dit kader meent de Vlaamse regering dat de nieuwe regelgeving eveneens de problematiek van de betaalde sportbeoefenaars moet behandelen, aangezien de overheid in dit domein geen bemiddelingsopdracht vervult. Deze nieuwe regelgeving moet ten aanzien van deze doelgroep waarborgen bevatten inzake beroepsbekwaamheid en eerlijkheid in hoofde van de bemiddelingsinstantie, alsook de rechten van de sportbeoefenaars op het vlak van privacy, inzagerecht, kosteloosheid van dienstverlening, enzovoort.

Wat de overige vragen van de interpellant betreft kan ik de medewerking garanderen van de administratie en van het kabinet.

Ik meen dat de werkgroep Sport van de Vlaamse Raad een goede beslissing heeft genomen om in de buitenparlementaire werkgroep Rechten van het kind in de sport uit elke fractie een persoon aan te duiden die in een samenwerkingsverband met NDO, Sporta en de Bond voor Grote en Jonge Gezinnen zouden samenwerken om tot een goede evaluatie te komen van het decreet van 1975. Ik ben akkoord met de heer Pierco dat het op vele vlakken is voorbijgestreefd. Mijn voorganger heeft trouwens een poging gedaan om dit decreet aan te passen. Wij zijn weliswaar gestuit op een advies van de Raad van State dat bijzonder vernietigend was. Intussen is het reeds gedeeltelijk voorbijgestreefd door het decreet op de medisch verantwoorde sportbeoefening en vooral door het arrest van het Arbitragehof — en mevrouw Merckx heeft hierop terecht gewezen — dat naar aanleiding van

een aantal klachten en procedures ingeleid voor het Arbitragehof werd uitgesproken.

Dit is een nieuw element dat het advies van de Raad van State op het voorontwerp van decreet van de heer Dewael met krachtige argumenten kan weerleggen. Bovendien vormt dit een zeer complexe materie. Daarom is het belangrijk dat een oplossing wordt gevonden die gebaseerd is op een zo groot mogelijke maatschappelijke en politieke consensus. De werkgroep Sport van de Vlaamse Raad heeft een goed initiatief genomen. Tijdens de bespreking heb ik evenwel gezegd dat voor bepaalde elementen de nodige juridische argumentatie moet worden uitgewerkt. Het advies van de Raad van State verwees bijvoorbeeld naar de grondwettelijke vrijheid van vereniging. Dit is een van de moeilijke aspecten waarvoor een oplossing moet worden gevonden. Er bestaat echter voldoende evolutie in de rechtspraak om hierop een antwoord te vinden.

Ik ben het ook eens met de rechtspraak die mevrouw Merckx heeft aangehaald. Deze rechtspraak vloeit hoofdzakelijk voort uit ordonnanties en uitspraken in kortgeding van voorzitters van rechtbanken. In de eerstkomende maanden zal er door de rechtbanken van eerste aanleg ook recht ten gronde worden gesproken. Deze motivering zal dan ook zorgvuldig moeten worden onderzocht. Het zal juridisch een moeilijke opgave zijn om de nieuwe regelgeving — die er absoluut moet komen — in overeenstemming te brengen met de Conventie van de Rechten van de Mens en met de Conventie van de Rechten van het Kind. Tijdens de bespreking — en de heren Van Mechelen en Pierco kunnen dat beamen — heb ik me bereid verklaard om in de marge van de gemengde werkgroep een aantal juristen, eventueel universiteitsprofessoren, tegen vergoeding de opdracht te geven hiervoor een oplossing te vinden. Volgens mij — en met alle respect voor dit initiatief — kan men immers zonder de hulp van experts een perfecte juridische oplossing bereiken. Ook het kabinet heeft zijn medewerking aangeboden.

Mijnheer Caudron, u kent mijn standpunt in verband met de problematiek van het decreet van 1977. Op de begroting 1993 van de Vlaamse Gemeenschap zijn geen kredieten meer ingeschreven, behalve de dotatie aan Bloso. Bloso zal dus verantwoordelijk zijn voor de advisering. De minister erkent, maar het zal niet meer mogelijk zijn om sportfederaties te subsidiëren op een andere basis dan het decreet van 1977 of de andere bestaande reglementeringen. Dit is geen nieuw standpunt. Hetzelfde heb ik reeds verklaard bij de bespreking van de begrotingen van 1992 en 1993. Sportfederaties die zich niet inschrijven in de voorwaarden van het decreet zullen niet meer worden erkend.

De voorzitter : De heer Caudron heeft het woord.

De heer J. Caudron (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik dank alle sprekers die over deze problematiek hebben uitgeweid. Dit toont het belang aan van dit onderwerp.

Mijnheer Peeters, u heeft gezegd dat de heer Blanpain, die maar twee jaar deel heeft uitgemaakt van de Vlaamse Raad, geen initiatieven heeft genomen in verband met deze problematiek. Ik spreek dit formeel tegen. De heer Blanpain heeft wel degelijk wetgevende initiatieven genomen nog voor hij in de Vlaamse Raad zetelde. Het decreet van 25 maart 1975 bijvoorbeeld betreffende het statuut van de niet-betaalde sportbeoefening, ingediend door de heer Stan De Clercq, werd volledig geïnspireerd door de heer Blanpain.

Dat mag wel eens uitdrukkelijk worden gezegd.

De heer Pierco beweert dat in het boek van de heer Blanpain sterk wordt overdreven en dat het sensatie nastreeft.

De heer L. Pierco : Bepaalde aspecten ervan !

De heer J. Caudron : Ik heb daarvan geen enkel bewijs of voorbeeld gehoord. Ik daag u dan ook uit, mijnheer Pierco, om daarvan eens een

Caudron

voorbeeld te geven, om te bewijzen wat u daar zegt.

De voorzitter : De heer Pierco heeft het woord.

De heer L. Pierco : Ik zal dat doen, mijnheer Caudron. Ik heb het boek hier natuurlijk niet bij de hand, maar het bevat inderdaad een aantal zaken in dat verband. Naar aanleiding van deze interpellatie heb ik het boek trouwens recent herlezen. Daarbij heb ik aantekeningen gemaakt en ik zal graag een aantal voorbeelden geven van nogal eenzijdige citaten uit het boek van professor Blanpain, die duidelijk door zijn levensbeschouwing werden gekleurd.

De heer J. Caudron : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. Wel ben ik enigszins verwonderd over uw verwondering. U zegt mij dat ik weet dat u wil meewerken. Natuurlijk weet ik dat, ik heb het trouwens in mijn inleiding vermeld, u daarvoor bedankt en mij daarover verheugd.

Mijn vraag was eigenlijk tot de twee ministers gericht. Ik zou graag weten of ook minister Leona Detiège uw mening is toegedaan en of ook zij haar medewerking aan ons initiatief zou willen verlenen. Het koninklijk besluit van 28 november 1975 over de exploitatie van bureaus voor arbeidsbemiddeling verbiedt inderdaad betaling. Dat sterkt mijn stelling dat het verboden is, wat u beaamt.

In mijn derde vraag hengelde ik naar uw akkoord over hoorzittingen die wij zouden willen organiseren, waarbij alle bij de problematiek betrokkenen — sportclubs, directies, ouders, spelers en anderen — zouden worden gehoord. Volgens mij hebt u daarop niet geantwoord. Ik neem mij dan ook voor hierover een motie van aanbeveling in te dienen, wat nog steeds kan, met het verzoek aan de verschillende fracties hieraan hun medewerking te verlenen.

Mijnheer de minister, op het einde van uw betoog hebt u gezegd dat het decreet van 2 maart 1977 over de erkenning en de subsidiëring van de

landelijk georganiseerde sportorganisaties strikt zal worden toegepast. De sportbonden die unitair wensen te blijven en de federale ordening van dit land niet willen erkennen, zullen dus worden erkend noch gesubsidieerd. Ik houd eraan u mee te delen dat dit tot hiertoe nog niet het geval is. Ik herinner u aan de hoorzitting die wij hier organiseerden met het Belgische Olympisch Interfederaal Comité (BOIC), een unitair gebleven organisatie. Het BOIC werd door de Vlaamse Raad uitgenodigd, wat een de facto erkenning betekent. Wij subsidiëren zelfs het BOIC : ter gelegenheid van de Olympische Spelen kenden wij het grote bedragen toe. Ik verheug mij erover dat dit vanaf heden niet meer zal gebeuren.

De voorzitter : De heer Van Mechelen heeft het woord voor een interruptie.

De heer D. Van Mechelen : Mijnheer Caudron, ik onderbreek u even omdat ik het moeilijk krijg met de aanpak van uw interpellatie.

In de werkgroep Sport van de Vlaamse Raad werden zeer duidelijke afspraken gemaakt tussen de minister en de werkgroep zelf, waarbij de werkzaamheden voor de volgende maanden werden geregeld. Daarbij heeft de minister zich zeer nadrukkelijk akkoord verklaard met een taakverdeling. Bij die taakverdeling werd gestipuleerd dat er een voorstel van decreet komt tot herziening van het decreet over de sportfunctionarissen, dat de minister zelf een ontwerp van decreet zal voorbereiden inzake het decreet over de landelijk georganiseerde sportverenigingen en dat wij dus, zowel vanuit het kabinet als vanuit de Vlaamse Raad, steun zouden verlenen aan de buitenparlementaire werkgroep die door Sporta werd georganiseerd. Die werkzaamheden zijn begonnen en op dit ogenblik is er een vraag aan die buitenparlementaire werkgroep. Door een aantal leden van de Vlaamse Raad werd immers de mening geopperd dat de werkgroep haar werkzaamheden wat het juridische aspect betreft, het decreet zelf dus, perfect hier zou kunnen organiseren. Dit zou kunnen gebeuren met steun van de administratie van de Vlaamse Raad.

Ik heb contact gehad met de voorzitter van deze werkgroep. Hij heeft mij bevestigd dat zij over genoeg infrastructuur mogelijkheden beschikken om dat in de Spastraat te organiseren. Ik denk dat wij dan ook alle respect moeten hebben voor die werkzaamheden en dat wij die niet mogen doorkruisen met een aantal goedkope interpellaties om de aandacht te trekken. De bedoeling vanuit de hele politieke wereld is om zo snel mogelijk komaf te maken met het verouderde decreet. Ik vind dat wij daaraan onze volle medewerking moeten verlenen. De minister heeft de zeer belangrijke suggestie gelanceerd om daarbij desnoods een team van juridische experts te laten assisteren. Ik wil echter waarschuwen dat wij vanuit de Vlaamse Raad geen eenzijdige Blanpain-signalen mogen uitzenden naar de sportwereld. De Vlaamse sportwereld verdient meer dan wat professor Blanpain in zijn boek stelt. De Vlaamse sportclubs hebben in de loop van de voorbije decennia een enorme inspanning geleverd om de Vlaamse jeugd aan sport te laten doen. Het is al te goedkoop om hen nu aan de schandpaal te binden. Als voorzitter van de werkgroep Sport zal ik mij dan ook volledig inzetten om deze thesis te ontcrachten. Anderzijds meen ik dat wij niet kunnen toestaan dat er misbruiken zijn en dat er uitbuiting bestaat. Collega Caudron, ik wil u en professor Blanpain waarschuwen dat ik de uitbuiting van jongeren door de clubs niet vervangen wil zien worden door uitbuiting door de ouders. Als u wenst, kan ik u de bewijzen op papier leveren dat ook dit bestaat. Zoals de minister al zei, staan wij voor een bijzonder moeilijk maatschappelijk debat. Dit debat moet zeer degelijk worden voorbereid en onderzocht. Wij moeten ervan afstappen om hier zomaar vrij een aantal stellingen te komen innemen. Dat is tegen de afspraak die wij in de werkgroep hebben gemaakt.

De voorzitter : Mevrouw Merckx-Van Goey heeft het woord.

Mevrouw T. Merckx-Van Goey : Mijnheer de voorzitter, ik wil tegen spreken wat de voorzitter van de

Merckx-Van Goey

werkgroep Sport, de heer Van Mechelen, hier zegt. Het gaat hier niet om een eenzijdig debat. Uit wat de verschillende sprekers hebben gezegd, blijkt duidelijk welke belangen hier spelen. We moeten op een goede manier naar een correcte oplossing zoeken. Ik vind niet dat dit debat enkel ingaat op de beweringen van professor Blanpain.

Ten tweede, is het inderdaad belangrijk om hierin niet alleen een correcte juridische opstelling aan te nemen, maar moet er ook aan een mentaliteitsverandering worden gewerkt. Daarom vind ik het belangrijk dat Sporta, de Bond van Grote en Jonge Gezinnen en de NDO zich achter dit initiatief scharen. Op die manier is mogelijk een belangrijk signaal uit te zenden naar de sportverenigingen, de ouders en de jongeren. Daarom hebben wij erop gestaan dat het initiatief bij de werkgroep rechten van het kind in de sport ligt.

De voorzitter : De heer Caudron heeft het woord.

De heer J. Caudron : Mijnheer de voorzitter, ik kan aannemen dat het boek van professor Blanpain in sommige kringen zeer hard is aangekomen. Mijnheer Van Mechelen, ik weet niet of u het boek helemaal hebt gelezen. Als dat niet het geval is, kan ik het u aanraden. Het is een heel interessant en merkwaardig stuk. Ik heb mij tegen uw bewering in, niet eenzijdig opgesteld. In mijn interpellatie heb ik uitdrukkelijk gezegd dat zowel de rechten van de clubs als van de spelers en de kinderen moeten worden geëerbiedigd. Er moet een oplossing voor de opleidingsvergoeding worden gezocht. Ik stel voor dat de clubs daarvoor 3 percent van hun begroting reserveren. Wij hebben daar dus wel degelijk voorstellen voor.

De heer D. Van Mechelen : De clubs geven veel meer.

De heer J. Caudron : Dan moeten we dat percentage opdrijven. Daarover kan worden gepraat. Het mag voor mij evengoed 10 percent zijn. Ik

dank de minister in elk geval voor zijn uitvoerig antwoord en ik hoop dat de rechten van het kind in de toekomst zullen worden geëerbiedigd.

De voorzitter : De heer Leo Peeters heeft het woord.

De heer L. Peeters : Mijnheer de voorzitter, ik wil nogmaals verduidelijken dat ik hier geen enkel verwijt heb gemaakt ten aanzien van professor Blanpain. Integendeel, ik heb heel veel bewondering voor hetgeen hij doet als professor in arbeidsrecht. Ik heb alleen willen aantonen dat hij, niettegenstaande het feit dat hij enorme ervaring heeft op dit gebied, er niet in geslaagd is tot een wettelijke regeling te komen.

Ik heb hiermee willen aantonen dat dit geen eenvoudige opdracht is. Het is belangrijk dat diverse fracties hun steun verlenen aan de externe werkgroep. Wij mogen de pogingen van deze werkgroep op geen enkele manier hypothekeren. Wij zouden onze energie beter besteden aan de werkzaamheden van deze werkgroep.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de voorzitter, ik heb zojuist vernomen dat de heer Caudron een motie van aanbeveling wil indienen om de afspraken voor de werkzaamheden van de werkgroep Sport en de minister te doorkruisen met hoorzittingen. Verwijzend naar andere fracties, heeft de heer Caudron gevraagd ons achter zijn motie van aanbeveling te scharen. Ik ken de inhoud van zijn voorstellen niet, maar wij zijn bereid zijn motie te ondersteunen. Ingeval wij met zijn motie niet kunnen instemmen, dan zullen wij zelf een motie van aanbeveling indienen.

Wij zijn bereid een motie te ondersteunen om de afspraken die er gemaakt zijn, te bekrachtigen.

Wij vragen dat het sportbeleid in de regering wordt gecoördineerd.

Wij hebben een werkgroep Sport opgericht om alles te coördineren. Die werkgroep functioneert goed, maar

het ontbreken van een minister voor sport in de Vlaamse regering is een handicap.

Sport blijft nu een aanhangsel van de departementen Cultuur en Welzijn en Gezondheid.

De voorzitter : De heer Caudron heeft het woord.

De heer J. Caudron : Mijnheer de voorzitter, mag ik uit de opmerkingen van de heer Denys besluiten dat de VLD pleit voor het verhogen van het aantal ministers ?

De heer A. Denys : Ik ben verantwoordelijk voor wat ik zeg, niet voor hetgeen u begrijpt, mijnheer Caudron. Ik heb gezegd dat er in de Vlaamse regering iemand moet zijn die de zaken coördineert en optreedt als minister van sport. Wij vragen geen uitbreiding van het aantal ministers, wij vragen alleen dat bijvoorbeeld de ministers Weckx en Detiège afspreken wie uiteindelijk de coördinatie doet en optreedt als minister van sport.

De voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, op de diverse replieken kan ik de volgende korte antwoorden geven.

Ten eerste, ik heb geen enkel probleem met het voorstel van de heer Caudron — ik heb inderdaad zijn vraag ter zake niet beantwoord — hoorzittingen ter zake te organiseren, wat trouwens terecht meer en meer gebeurt in de Vlaamse Raad, zeker voor materies als cultuur en sport waarbij allerlei geledingen van de maatschappij betrokken zijn. Ik zal ze steeds bijwonen, of een vertegenwoordiger van mijn kabinet en van de administratie daartoe de opdracht geven.

Nochtans meen ik dat het belangrijk is voor het parlement en de regering dat de hoorzittingen — ik heb er al goede en minder goede meegemaakt — nauwkeurig worden voorbereid en beperkt blijven tot de concreet door de commissieleden bij consensus omschreven problematiek. Er moet

Weckx

vooraf worden bepaald wat aan de personen en instellingen die worden gehoord, zal worden gevraagd. Inderdaad, de krijtlijnen van het debat moeten worden getrokken door degenen die de hoorzittingen organiseren. Anders zullen deze aanleiding geven tot uiteenlopende en ellenlange uiteenzettingen.

Ten tweede, als voogdijminister van Bloso werd ik ervan op de hoogte gebracht dat Bloso met het BOIC herhaaldelijk gesprekken heeft gevoerd die geresulteerd hebben in een overeenkomst, ondermeer over de opleiding van topsporters. De regeringscommissaris heeft die beslissingen niet aangevochten en ik heb ermee akkoord verklaard. Ik respecteer dus de afspraken tussen Bloso en het BOIC.

Ten derde, er mag geen misverstand bestaan over de verdeling van de bevoegdheden in de regering. Zoals bij de vorige regering is de minister van Cultuur bevoegd voor de sport. Alleen voor het aspect van de medische preventie — wat wij de medisch verantwoorde sportbeoefening noemen —, die in het desbetreffende decreet goed werd afgelijnd — ik zeg dit niet omdat het mijn decreet is ; ik heb hetzelfde compliment van anderen, zelfs van de voorzitter van de werkgroep Sport van de Vlaamse Raad gehoord —, is de minister van Volksgezondheid bevoegd, wat ook al het geval was bij de vorige regering. Ten slotte is de minister van Onderwijs bevoegd voor de lichamelijke opvoeding in het kader van het onderwijs.

Nochtans ben ik absoluut bereid in te gaan op de eventuele aanbeveling ter zake zoals verwoord in de motie van aanbeveling die uit dit debat zal voortvloeien en die ik aandachtig zal lezen. Ik meen evenwel dat het te pas en te onpas oprichten van interministeriële comités niet de goede werkwijze is. Misschien kunnen andere formules worden gevonden.

In geen geval wil ik op het einde van dit debat een misverstand laten bestaan over wie nu bevoegd is in de

regering voor de sport en dus de coördinatie van het sportbeleid. Dat is de minister van Cultuur.

Moties van aanbeveling

De voorzitter : Door de heren Caudron en Denys werden tot besluit van deze interpellatie twee met redenen omklede moties van aanbeveling aangekondigd. Ze moeten uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Ze zullen worden gedrukt en rondgedeeld.

De Raad zal zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer L. Dierickx tot de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de situatie van de personeelsleden van de Opera voor Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Dierickx tot de heer Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, over de situatie van de personeelsleden van de Opera voor Vlaanderen.

De heer Dierickx heeft het woord.

De heer L. Dierickx (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, aan het probleem, dat ik in mijn interpellatie behandel, zijn niet enkel economische, sociale en artistieke, maar ook juridische aspecten verbonden.

Ik hoop dat we mekaar niet met ingewikkelde juridische argumenten te lijf zullen gaan, zonder dat we de kans krijgen erover na te denken. De problemen die ik naar voren breng, zijn kenschetsend voor de Vlaamse wereld van kunst en cultuur.

Mijnheer de minister, het cultuurbeleid is nochtans zeer belangrijk in een

tijd van toenemende werkloosheid en crisis, waarin de culturele sector op sociaal en economisch gebied aan belang moet winnen.

Inderdaad, we moeten afstand nemen van de klassieke economische wetenschap die werd ingeluid door ons aller denkvader, Adam Smith, die in zijn tijd het onderscheid maakte tussen productief en niet-productief werken. Samen met de acteurs en de operazangers behoren wij allen volgens Adam Smith tot de niet-productieven, omdat wij geen verhandelbare goederen op de markt brengen. Sindsdien gingen we er anders over denken en evolueren we steeds meer in de richting van een diensteneconomie, waarin de dienstensector belangrijker is dan de sector die producten voortbrengt. Bovendien moeten wij ook nadenken over de geldcreatie — onder meer over deze die in de artistieke sector plaatsheeft.

In een vorige interpellatie heb ik erop gewezen dat het scheppen van arbeidsplaatsen, de grote obsessie in de politieke wereld, veel geld kost. Het scheppen van een arbeidsplaats in de industriële sector kost volgens mij veel meer dan het behoud of het scheppen van een arbeidsplaats in de artistieke sector. We hoeven geen grote ecologen te zijn om te weten dat de bedrijvigheid in de artistieke sector voor de natuur, de cultuur of de sociale samenleving geen minwaarden verwekt.

Uit hoofde van deze bedenkingen vraag ik mij af waar wij naartoe gaan op cultureel en artistiek gebied. Zoals bekend heeft de hervorming van de Opera voor Vlaanderen heel wat problemen teweeg gebracht, ook op sociaal gebied. Door in beschikbaarheid geplaatste personeelsleden werd geprotesteerd en gestaakt. De toestand is voor velen onder hen dramatisch. Verschillende gewezen personeelsleden hebben geen bestaansmiddelen meer en kunnen, gelet op hun statuut, zelfs niet gaan stempelen. Voor sommigen daalde het wachtgeld tot nul. Voor hen worden zelfs geen sociale bijdragen meer betaald. Ik heb sommigen van hen ontmoet en het is droevig te zien hoe het met musici en zangers van de Opera voor Vlaanderen vandaag gesteld is.

Dierickx

Artikel 23 van de wet op de **intercommunales** van 22 december 1986 is echter zelfwerkzaam en staat hiërarchisch boven de bepalingen van het personeelsprotocol gesloten op 3 mei 1989. Dit protocol werd toen door de vakbonden aanvaard omdat het destijds in de bedoeling lag van de minister van Cultuur, de heer Dewael, het personeel grotendeels te laten overnemen door de VLOS en voor de overige personeelsleden een nieuwe activiteit te creëren, bijvoorbeeld door het oprichten van een **casino-orkest**, waaraan wij in Vlaanderen behoefte hebben. In het arrest van 15 september 1992 van de Raad van State kregen twee personeelsleden gelijk. De beslissing van de VLOS hen niet over te nemen, werd door de Raad van State vernietigd. Beide personeelsleden werden inmiddels overgenomen.

De Raad van State baseert zich op genoemd artikel 23 en stelt dat de VLOS, ik citeer : gehouden is het personeel van de intercommunale — in casu de OVV — behorend tot de overgenomen activiteit, overeenkomstig tussen de partijen te bepalen nadere regelen, over te nemen. Einde citaat.

Het hele artikel 23 wordt door de Raad van State in het arrest geciteerd.

Mijnheer de minister, kan u mij op volgende vragen antwoorden

Welke mogelijkheden zijn er : dienen alle gewezen personeelsleden van de OVV het voorbeeld te volgen van hun collega's, dit wil zeggen, procederen voor de Raad van State, of een eis tot schadevergoeding stellen ten aanzien van de burgerlijke rechter op basis van genoemd arrest van de Raad van State ?

Is de Vlaamse regering daarentegen bereid als alternatief de best mogelijke oplossing, tegen de laagst mogelijke kostprijs, te zoeken en op deze manier de in beschikbaarheid geplaatste personeelsleden tevreden te stellen, zodat zij niet verplicht zijn te procederen ?

Bestaat de mogelijkheid niet, enkel die personeelsleden over te nemen die nog kunnen en willen overgenomen worden ? Aan een besluit van de regering zou de nominatieve lijst van deze personeelsleden kunnen worden toegevoegd.

Mijnheer de minister, gezien er daaromtrent een briefwisseling werd gevoerd — waarover ik mij niet kan verheugen — is het ten slotte juist dat er gedacht wordt aan de eerder verwerpelijke oplossing bedoelde personeelsleden precies voor een voldoende periode in dienst te nemen om hen daarna toe te laten te gaan stempelen ?

Mijnheer de minister, het probleem is ons allen voldoende bekend. Ik zal ik er niet verder op ingaan. Ik luister graag naar uw antwoord en ik hoop dat wij tot een bevredigende oplossing kunnen komen.

De voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx (op de tribune) :

Mijnheer de voorzitter, collega's, vooraleer op de concrete vragen van collega Ludo Dierickx te antwoorden, ben ik verplicht even terug te grijpen naar de beslissingen van de vorige Vlaamse Executieve in verband met het operagebeuren in Vlaanderen. Ik meen dat het goed is ze even op een rijtje te zetten.

Op 25 mei 1988 besliste de toenmalige Vlaamse Executieve tot :

ten eerste, het behoud van één volwaardige opera-instelling in Vlaanderen, op basis van een VZW-structuur. Men opteerde toen voor de VZW-structuur, omwille van de soepele en gemakkelijke werkingswijze in deze specifieke culturele sector ;

Ten tweede, de ontbinding van de Intercommunale Opera voor Vlaanderen, de OVV. De Vlaamse Executieve nam ook de nodige beslissingen met betrekking tot de financiële consequenties van dit dubbelbesluit ;

Om de nieuwe opera-instelling, de VLOS, op artistiek vlak alle kansen te geven, voorzag zij in een jaarlijkse werkingstoelage van 280 miljoen frank, terwijl de steden Antwerpen

en Gent elk 90 miljoen frank zouden bijdragen.

Mijnheer Dierickx, ik vestig er uw bijzondere aandacht op dat de stedelijke bijdragen tot op heden nog steeds onveranderd zijn, maar dat ik de bijdrage van de Vlaamse Gemeenschap inmiddels in 1993 heb opgevoerd van 280 miljoen frank naar 365,7 miljoen frank.

Naast deze werkingstoelagen voorzag de Vlaamse regering in een jaarlijkse bijdrage, gedurende 20 jaar, van 20 miljoen frank in het investeringsfonds van de VLOS. In het **programmadecreet** van 21 december 1990 werd ook deze bijdrage verhoogd, en wel tot 50 miljoen frank. Ter informatie kan ik u zeggen dat de jaarlijkse stedelijke bijdragen in het investeringsfonds 10 miljoen frank bedragen voor de stad Gent en 3 miljoen frank voor de stad Antwerpen. Zoals de leden van de Vlaamse Raad weten, moet dit investeringsfonds voornamelijk de renovatie van het Gentse operagebouw mogelijk maken.

Om anderzijds de gevolgen van de ontbinding van de Intercommunale Opera voor Vlaanderen op te vangen en de lasten van het beheerspassief en het sociaal passief te dekken, werd, bij begrotingsdecreet van 8 maart 1989, een consolidatielening aangegaan.

In mijn begroting voor 1993 is dit engagement terug te vinden onder vier basisallocaties van programma 44.5., met name intrestlast en kapitaalaflossing van twee consolidatieleningen, één ter financiering van het beheerspassief en één ter financiering van het sociaal passief. In totaal gaat het om 285,1 miljoen frank of niet minder dan 12,7 percent van mijn totale kunstbegroting.

Ter vervollediging van deze korte voorgeschiedenis moet ik nog twee documenten vermelden.

Er is ten eerste het protocol van 3 mei 1989, gesloten tussen de representatieve vakorganisaties en het college van vereffenaars van de OVV, gewaarborgd door de Vlaamse regering en namens haar ondertekend

Weckx

door de toenmalige gemeenschapsministers van Cultuur en van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt. Dit protocol regelt de personeelsproblematiek van de 0 W in vereffening en meer bepaald de beschikbaarheid wegens ambtsonthefing, overeenkomstig het koninklijk besluit van 26 december 1983. Hierin worden eveneens het verlof zonder wedde ingevolge een voltijdse arbeidsactiviteit, onder meer bij de VLOS, en de toegelaten cumulaties geregeld.

Ten tweede is er de conventie tussen de VLOS en de representatieve vakorganisaties met betrekking tot de aanwerving van personeel van de OVV in vereffening.

Tot zover deze voorgeschiedenis die ik schets om aan te tonen dat de Vlaamse regering tijdens haar vorige ambtsperiode de nodige beslissingen heeft genomen, met zeer belangrijke financiële inspanningen tot gevolg. Ze had daarbij een dubbel doel voor ogen, namelijk een kwalitatief hoogstaande opera in Vlaanderen en sociale maatregelen ten voordele van het overtollige OVV-personeel. Het is immers duidelijk dat de beslissing om in Vlaanderen één opera op te richten, tot gevolg had dat niet alle personeel kon worden overgenomen. De prijs daarvan was ongetwijfeld verantwoord – ik heb daar geen moeite mee – maar ik moet erbij zeggen dat hij zeer hoog was. Een actieve opera en het passief van de opera in vereffening, zijn in 1993 samen goed voor 700,8 miljoen frank of 31,3 procent van de totale kunstengroting.

Deze schets maakt meteen ook duidelijk dat deze prijs nauwelijks nog kan worden opgedreven, zeker niet wanneer daar geen creatieve, artistieke of culturele meerwaarde tegenover staat. Met andere woorden, een bijkomende verhoging van het sociaal passief van de OVV is voor de Vlaamse regering onaanvaardbaar.

Vervolgens kom ik tot het arrest van 15 september 1992 van de Raad van State. De vorige regering heeft met

betrekking tot het operagebeuren in Vlaanderen een reeks goede beslissingen genomen, maar om één of andere reden heeft zij verzuimd aan de nieuwe opera een decretale basis te geven. Dit wordt ons ook verweten in het fameuze arrest van 15 september 1992.

Dit gebrek bracht de Raad van State ertoe in de motivering van zijn arrest te concluderen dat de VLOS geen v.z.w. is maar een administratieve overheid, zij het een onwettige. Het onrechtmatig bestaan van de VLOS wordt aangehaald in de bespreking van de middelen en komt als dusdanig niet voor in het beschikkend gedeelte van het arrest, dat alleen betrekking heeft op de vernietiging van de weigering van de VLOS tot overname van twee personeelsleden van de 0 W. Zoals u weet, dienden drie personeelsleden een klacht in bij de Raad van State, maar één klacht werd onontvankelijk verklaard. Om een einde te maken aan het onrechtmatig bestaan van de VLOS creëert artikel 62, paragraaf 1 van het programmadecreet van 18 december 1992 een decretale basis voor de v.z.w. Vlaamse Operastichting. In deze tekst wordt onder meer gesteld dat de nieuw op te richten v.z.w., ik citeer: . . . alle door de v.z.w. VLOS, opgericht op 20 juli 1988, aangegane verbintenissen zal nakomen, alle personeelsleden met hun rechten en plichten zal overnemen. Einde citaat.

In uitvoering van deze recente decreetsbepaling heeft een besluit van 27 januari 1993 van de regering de voorwaarden bepaald waaronder de steden Gent en Antwerpen zich met de Vlaamse Gemeenschap mogen verenigen binnen de Vlaamse Operastichting. De gesprekken ter uitvoering van dit besluit en dus ter oprichting van een nieuwe, op een juridische grondslag gevestigde v.z.w., zijn lopende.

Op basis van het arrest van de Raad van State vragen de vakbonden dat de nieuwe op te richten v.z.w. alle personeelsleden van de vroegere intercommunale 0 W zou overnemen, met volledig behoud van hun statuut. Deze vraag komt in feite neer op het beëindigen van het protocol van 3

mei 1989, dat ik reeds heb aangehaald. Op deze vraag werd inderdaad niet ingegaan, noch door mijzelf, noch door de Vlaamse regering aan wie ik het dossier met alle details opnieuw ter bespreking heb voorgesteld, noch door de Vlaamse Raad die het programmadecreet goedkeurde, ondanks de brief met de vakbondsvraag die aan alle raadsleden werd gericht. Ingaan op deze vraag zou immers een einde maken aan de evenwichtige beslissingen van 1988 van de vorige Vlaamse regering, waar ik blijf achter staan.

Mijnheer de voorzitter, excuseer mij voor deze lange uiteenzetting, maar deze zaak is nu eenmaal niet zo eenvoudig. Op het ogenblik zijn er een vijftal verhalen hangende voor de rechtbanken van Gent, Antwerpen en Brussel: sommige voor de arbeidsrechtbank, andere voor de burgerlijke rechtbank, nog andere voor de voorzitter in kort geding. Ik wil mij dus correct aan de juridische analyse houden.

Op de drie concrete vragen van de heer Dierickx kan ik dan het volgende antwoorden.

Ten eerste, het komt mij niet toe personeelsleden van de OVV te adviseren over de juridische acties die zij zouden willen ondernemen tegen bepaalde beslissingen waarmee zij het niet eens zijn. Ik zou natuurlijk liefst zien dat er geen of zo weinig mogelijk acties worden ondernomen, maar iedereen heeft natuurlijk het recht om alle rechtsmiddelen aan te wenden die hij of zij nuttig oordeelt. Ik herhaal dat het arrest van de Raad van State slechts betrekking heeft op twee personeelsleden en dat het arrest wordt uitgevoerd.

Ten tweede, de Vlaamse regering zal zich houden aan het protocol van 1989 en de VLOS dus niet verplichten om OVV-personeelsleden over te nemen, buiten hetgeen in 1989 werd overeengekomen. Voor de toekomst betekent dit dat de VLOS, conform de conventie, naar aanleiding van de openstelling van de opera van Gent nog 30 betrekkingen zal aanbieden aan OVV-personeel, vanzelfsprekend in de mate dat personeelsleden

Weekx

met de vereiste kwalificaties beschikbaar zijn. Dit zal gebeuren tussen 1 mei en 30 september en ik heb daarover met de verantwoordelijken van de VLOS al verschillende gesprekken gehad.

De derde en laatste vraag vloeit allicht voort uit een hypothese die ik liet uitwerken voor de OVV-personeelsleden die in beschikbaarheid werden gesteld en die geen wachtgeld meer ontvangen en geen ander beroepsinkomen genieten. Als deze personen niet worden aangeworven door de VLOS voor de opera van Gent die weldra zijn deuren zal openen, zouden wij kunnen overwegen — en ik heb dit ook besproken met de vakbonden — deze personen een tijdelijk arbeidsovereenkomst bij de OVV in vereffening aan te bieden zodat zij later werkloosheidsuitkeringen kunnen ontvangen.

Deze hypothese moet echter binnen de beschikbare budgettaire ruimte worden gerealiseerd. Dit is wellicht mogelijk rekening houdend met het concreet aantal door de VLOS aan te werven personeelsleden en door de uitsluiting van het recht op terugkeer van gewezen OVV-personeelsleden, overgenomen door de VLOS en daar ontslagnemend of ontslagen, naar het sociaal passief van de OVV. Dit alles wordt echter nog onderzocht en besproken.

Tot besluit wil ik nogmaals zeggen dat de Vlaamse regering bijzonder grote inspanningen doet om kwaliteitsvolle opera in Vlaanderen te realiseren. Gezien de omstandigheden wil ik onderstrepen dat de VLOS hier ten volle in slaagt. De Vlaamse regering laat geen enkele mogelijkheid onbenut om de sociale problemen die zijn ontstaan na de ontbinding van de OVV, op te lossen. Een verhoging van deze inspanningen tot een bedrag van meer dan 700 miljoen frank op jaarbasis, hetzij rechtstreeks via de OVV, hetzij onrechtstreeks door de VLOS te verplichten overtallige personeelsleden in dienst te nemen die niet beantwoorden aan de vereiste kwalificaties, is vanuit cultureel en budgettair standpunt onverantwoord.

De voorzitter : De heer Dierickx heeft het woord.

De heer L. Dierickx (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het is onaanvaardbaar in een rechtsstaat dat rechten die worden bevestigd door hogere gerechtshoven niet worden gehonoreerd omwille van budgettaire redenen. De rechten van de burgers mogen niet in het gedrang komen wegens een gebrek aan financiële middelen. Om die reden kunnen wij het niet eens zijn met uw argumentatie.

Ik heb ook in deze Raad eens een discussie gevoerd met minister De Batselier, waarbij ik mij baseerde op uitspraken van het Hof van Justitie van de EG en van de Raad van State. Minister De Batselier wees mijn standpunt van de hand, refererend naar de mening van een professor. Ook dat kan niet in een rechtsstaat. Professoren staan niet boven de rechterlijke macht.

De Raad van State bepaalt dat artikel 23 van de Wet op de Intercommunales hiërarchisch boven de bepalingen van het protocol staat. Het is niet omdat een intercommunale nog niet de nodige decretale grond bezit, dat de bepalingen die in de wet zijn vastgelegd, niet moeten worden nagekomen en dat het personeel niet moet worden overgenomen.

Minister H. Weekx : Er mag in deze zaak geen misverstand bestaan.

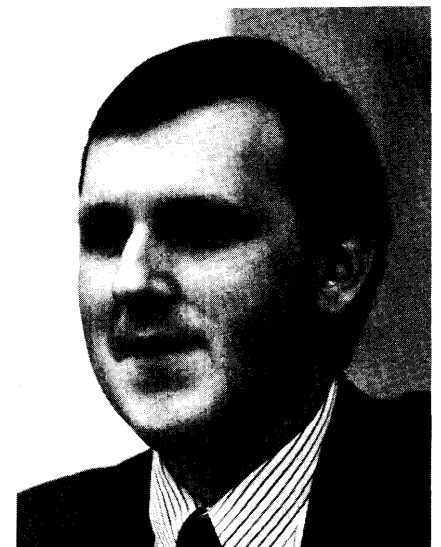
Uw bewering dat onze beslissingen in strijd zijn met de rechtsstaat, houdt geen steek. In de eerste plaats wordt het arrest van de Raad van State uitgevoerd met betrekking tot de twee betrokken partijen die door de Raad van State in het gelijk werden gesteld.

Ten tweede, wij hebben de motivering van het arrest van de Raad van State gevolgd door in het programmadecreet van december 1992 op decretale basis een juridische grondslag te verlenen aan het bestaan van de VLOS.

U mag dus niet zeggen dat wij handelen tegen de rechtsstaat in, integendeel. Een aantal juristen pleitten er

voor om de VLOS door middel van een decreet te regulariseren met terugwerkende kracht tot het moment van oprichting. In naam van de rechtsstaat heb ik me daartegen verzet en heb ik gesteld dat dit pas na het arrest mogelijk was, omdat wij anders de scheiding van de machten niet respecteerden. Uw argument dat wij niet in overeenstemming met de rechtsstaat handelden, wordt door de feiten en de wetgevende akten die wij stelden, totaal weerlegd. Wij zijn perfect in orde met de rechtsstaat. Wij hebben het arrest van de Raad van State uitgevoerd en de VLOS decretaal bestaansrecht gegeven.

De heer L. Dierickx : Mijnheer de minister, ik zal mijn ideeën preciseren. Ik heb bedoeld dat de argumentatie van budgettaire aard niet past wanneer het gaat over de naleving van de wet of over het respecteren van de rechten van de burgers. Uw argumentatie omtrent stijgende kosten doet niets terzake. U gaat er van uit dat het arrest van de Raad van State aan duidelijkheid niets te wensen overliet. Indien dit niet het geval

Kamerlid D. Van Mechelen (VLD), voorzitter van de werkgroep Sport, mengde zich in het debat over de rechten van het kind in de sportwereld en bepaalde toestanden in sommige sportbonden

Dierickx

was, had u zeker een verzoek tot interpretatie ingediend. Dit betekent dus dat het arrest een basis vormt voor de discussie die nog moet volgen. **(Applaus bij AGALEV)**

De voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx : Mijnheer de voorzitter, een discussie is niet meer nodig, vermits het arrest van de Raad van State wordt uitgevoerd zowel wat het beschikkende gedeelte als wat de motivatie betreft. De discussie is dus definitief gesloten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer M. Olivier tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, en de heer T. Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de niet-naleving door de Vlaamse Executieve van het verdrag tussen België en Frankrijk inzake de verbreding van de Grensleie tussen Deulemont en Menen en het niet-voorzien in de nodige kredieten tot uitvoering van de door de Vlaamse Executieve afgesloten protocollen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Olivier tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, en de heer Kelchtermans, Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, over de niet-naleving door de Vlaamse Executieve van het verdrag tussen België en Frankrijk inzake de verbreding van de Grensleie tussen Deulemont en Menen en het niet-voorzien in de nodige kredieten tot uitvoering van de door de Vlaamse Executieve afgesloten protocollen.

De heer Olivier heeft het woord.

De heer M. Olivier (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, geachte collega's, de verbreding van de Leie is een zeer oud dossier. De Europese conferentie van ministers van Verkeer beschouwde in oktober 1953 de Leie niet als één van de twaalf waterwegen van Europees belang. Niettemin waren reeds in 1953 de onteigeningszones bekend voor de werken die de Leie in Kortrijk bevaarbaar moesten maken voor schepen van 1.350 ton en dit over het hele traject tussen de grens en de Schelde. De wet van 9 maart 1957 tot uitbouw van het waterwegennet in België, bevestigde deze zones, alhoewel de Leie en haar bijrivieren niet in het plan werden opgenomen. Pas toen de regio in 1965-1966 opnieuw zwaar werd geteisterd door overstromingen, nam men de Leie op in het plan tot modernisering van het Belgische waterwegennet. Deze beslissing werd in 1966 genomen.

Op deze manier vermeed men niet alleen de overstromingen, maar zo kwam ook een prima verbinding tot stand tussen de Vlaamse zeehavens en de rivierhaven van Rijsel, de zeehaven van Duinkerke en het Seinebekken. Voor de bedrijven langs het kanaal Roeselare-Leie en langs de Leie zelf, was deze beslissing van groot belang omdat deze zich bevorderen vanuit Frankrijk. Ook de binnenvaart zou rendabel blijven en de steeds terugkerende overstromingen zouden uitblijven.

Aanvankelijk verliepen de verbredingswerken vlot. Op 3 februari 1982 werd dan ook een overeenkomst gesloten tussen België en Frankrijk betreffende de verbreding van de Grensleie tussen Deulemont en Menen. Deze overeenkomst werd door het parlement geratificeerd op 17 juni 1983 en het koninklijk besluit verscheen in het Belgisch Staatsblad van 26 augustus 1983.

De overeenkomst had als doel de Leie bevaarbaar te maken voor schepen van 1.350 ton en de afvoer van het waswater te vergemakkelijken. Daartoe dienden onder meer een nieuwe sluis en stuw te worden ge-

bouwd en moest de rivier worden rechtgetrokken, worden verdiept en worden verbreed. Ook was het noodzakelijk een aantal nieuwe bruggen te bouwen. Beide landen zouden voorzien in de nodige investeringen. De verbintenissen voortvloeiend uit de ratificatie van dit internationaal verdrag zijn niet consequent opgevolgd, althans niet van de zijde van België. Ingevolge de regionalisering is de bevoegdheid inzake infrastructuur overgedragen naar de gewesten. Deze zijn verplicht de internationale verbintenissen, aangegaan door de vroegere nationale regering, te respecteren. Het minst wat men kan zeggen, is dat de opeenvolgende Vlaamse regeringen niet wakker hebben gelegen van het vervullen van de aangegane verbintenissen, namelijk het op 1.350 ton brengen van het hele Leietraject op het Vlaamse grondgebied.

Eerlijkheidshalve moet worden toegegeven dat om de verbintenissen ten overstaan van Frankrijk na te komen, de doortocht van Kortrijk een groot probleem is. De stad Kortrijk heeft zich jaren terug zorgen gemaakt over de gevolgen van de stad door de verbreding van de Leie, zowel wat betreft de hinder tijdens de werken als de schade die zou worden aangebracht na de beëindiging van de werken. Er werd druk overleg gepleegd tussen het toenmalige ministerie van Openbare Werken en de stad Kortrijk. Professor Lemaire werd als urbanoloog aangesteld om een plan te maken dat voorrang zou geven aan de uitvoering van de werken, de heraanleg van de verkeersinfrastructuur enzovoort. Op 11 december 1985 werd een eerste protocol afgesloten waarin echter geen timing noch prijsramingen werden opgenomen.

De machtiging om dit eerste protocol af te sluiten, werd gegeven op de zitting van de gemeenteraad van 11 oktober 1985.

Van diverse kanten werd aangedrongen op de realisatie van het **Leie-project**. De bedrijven langs de Leie en langs het kanaal Roeselare-Leie drongen aan op een vlugge realisatie. De stad Kortrijk werd verweten niet voldoende inspanningen te leveren

Olivier

voor een vlugge oplossing van de technische problemen.

Niets is minder waar. Men heeft dan ook op diverse manieren de gesprekken verder gezet. Het studietoelichting Leie en Bijkanaal, dat vooral de belangen van de bedrijven langs de Leie en het kanaal Roeselare-Leie behartigt, heeft dikwijls zijn ontgoocheling en ongeduld kenbaar gemaakt.

Om de budgettaire lasten te milderen, werd naar een nieuw alternatief gezocht waarbij werd afgezien van de dure tunnel, het invoeren van éénrichtingsverkeer, enzovoort. Op de laatste vergadering van de Vlaamse regering werd op 7 januari 1992 in aller eil een nieuw protocol goedgekeurd, dat door de gemeenteraad van Kortrijk op 17 januari 1992 werd aangenomen.

Ondertussen werden de plannen verder verfijnd, werd een oplossing gezocht en gevonden voor de uitvoering van de westelijke ring en zocht men ook naar nieuwe besparingen. Deze besparingen zouden dan eventueel kunnen worden aangewend om de verbinding van de westelijke ring tussen de Meensesteenweg en de R8 te realiseren. Belangrijk is dat de westelijke ringweg tussen de Meensesteenweg en de Minister Tacklaan onverbreekelijk verbonden is met het moderniseren van de Leie.

Men heeft precieze ramingen opge maakt. Het is bijzonder boeiend de evaluatie van dit protocol te maken. De totale kost van het protocol wordt geraamd op 2.604 miljoen frank, namelijk 603 miljoen frank voor onteigeningen en 2.001 miljoen frank voor de werken. De kost van de waterinfrastructuur bedraagt 1.722 miljoen frank en 279 miljoen frank wordt gepland voor de uitvoering van de westelijke ring.

Het protocol van 7 januari 1992 voorziet in de volgende bepalingen. De Leie wordt gemoderniseerd op 1.350 ton, wat werd overeengekomen tussen België en Frankrijk in 1983. De bouw van de Groeningebrug en de

Nieuwe Reepbrug, waarbij de constructiehoogte tot een minimum zal worden beperkt met speciale aandacht voor het esthetische aspect, wordt gerealiseerd. Tegelijkertijd met de werken aan de Leie wordt het vak van de westelijke ringweg aangelegd tussen de Minister Tacklaan en de Meensesteenweg. Men zal trachten de werken te faseren, waarbij er tijdens de werken bijzondere aandacht zal worden besteed aan het behoud van de capaciteit aan oeververbindingen. Bijzondere aandacht wordt besteed aan fietsers en voetgangers bij het ontwerpen van de nieuwe bruggen. De effecten van de werken op het stedelijke weefsel en de maatregelen tot stedenbouwkundig herstel worden voorafgaandelijk bestudeerd. Er wordt prioritair onteigend en grondoverschotten worden opnieuw vrijgegeven voor bebouwing. Ten slotte, de continuïteit in de uitvoering van de werken wordt gewaarborgd met inbegrip van de continuïteit in de budgetten.

Het protocol houdt ook in dat de werken volgens een strikt schema worden uitgevoerd. Dit werd door verschillende ministers ook bevestigd. Budgettair werden in het protocol volgende voorzieningen getroffen. Voor 1992 werd 140 miljoen frank gepland, voor 1993 281 miljoen frank, voor 1994 559 miljoen frank.

Voor de resterende jaren 1995 tot 1998 worden de volgende bedragen voorzien. In 1995 wordt 669 miljoen frank gepland voor de waterwerken en wegeninfrastructuur. Voor 1996 wordt 672 miljoen frank gepland, voor 1997 283 miljoen frank en 1998 wordt pro memorie opgenomen voor de waterinfrastructuur.

Voor de regio zuidwest-Vlaanderen leek alles in orde tot op het ogenblik dat de cijfers van de begroting van Openbare Werken gepubliceerd werden. We stellen vast dat voor 1992 slechts 31 miljoen frank gepland is waarvan 6,5 miljoen frank voor werken en 24,5 miljoen frank voor onteigeningen. Voor 1993 is slechts 87 miljoen frank gepland : 40 miljoen frank voor de werken en 47 miljoen frank voor de onteigeningen. Volgens de door ons ingewonnen infor-

matie zou er voor 1994 slechts 150 miljoen frank gepland worden voor de waterinfrastructuur en 50 miljoen frank voor de wegeninfrastructuur.

Mijnheer de voorzitter, een reken-sommetje is vlug gemaakt. Indien men zich aan de reeds gekende opties zou houden, zal de gecumuleerde achterstand in 1994 opgelopen zijn tot 662 miljoen frank. Ondanks de goede intenties van de Vlaamse minister van Openbare Werken die met het Splash-programma de binnenscheepvaart probeert te verbeteren, zal deze achterstand tot gevolg hebben dat verbreding van de Leie niet in 1998 zal voltooid zijn maar uitgesteld zal worden tot 2010 of 2015. Wij hopen dat het Splash-programma een impuls kan betekenen om het protocol na te leven. Indien de huidige situatie niet wijzigt, durf ik stellen dat de Vlaamse regering het protocol en de conventie met Frankrijk niet naleeft. Frankrijk heeft het nodige gedaan : de 1.350 ton werden gerealiseerd. Miljardeninvesteringen blijven werkloos liggen en de bedrijven langs de Leie en de bijkanaal blijven in de kou staan. Het kabinet van de betrokken minister verwijst naar het gebrek aan financiële middelen. Het departement Openbare Werken kreeg van de minister-president een enveloppe met 3 miljard frank extra middelen voor prioritaire werken. De verbreding van de Leie valt onder deze noemer. De huidige situatie is niet alleen voor de regio zuidwest-Vlaanderen, maar ook voor de provincies Oost- en West-Vlaanderen totaal onaanvaardbaar. Een protocol werd door beide partijen goedgekeurd, concreet ingevuld en van middelen voorzien. Het niet-navolgen van dit protocol betekent woordbreuk. Het protocol moet worden nageleefd en de opgelopen achterstand moet worden ingehaald.

Ik heb dus drie concrete vragen.

Ten eerste, zal de Vlaamse regering het protocol gesloten op 7 februari 1992 honoreren ?

Ten tweede, wat zal de regering in 1993 ondernemen om de achterstand in te lopen ? Ik denk bijvoorbeeld aan het plannen van extra kredieten

Olivier

voor onteigeningen. Dit heeft vooral sociale facetten vooral in verband met het herhuisvesten van gezinnen die onteigend worden.

Ten derde, wat wordt er voor 1994 gepland inzake de water- en wegeninfrastructuur om de achterstand in te lopen ?

De voorzitter : De heer Van Dienderen heeft het woord.

De heer H. Van Dienderen (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, geachte collega's, ik wens kort het woord te voeren over de twee punten die door collega Olivier naar voren werden gebracht met name de modernisering van de Leie en de westelijke ring rond Kortrijk.

De groenen zijn het voorwaardelijk eens met de modernisering van de Leie en met de uitvoering van het protocol dat ter zake vroeger werd gesloten.

Wij stellen immers vast dat de tonnage die over de Leie wordt vervoerd de jongste tijd fel is achteruitgegaan, precies door een gebrek aan modernisering. In de jaren zeventig kwam men aan 3 miljoen ton. Dat is in 1983 teruggevallen tot 1,3 miljoen ton. Nadien is dit opnieuw wat gestegen. Vorig jaar bleef dit vervoer echter nog steeds onder de cijfers van de jaren zeventig met 2,2 miljoen ton.

De groenen scharen zich achter de eis van de streek omdat het hier over een zeer milieuvriendelijke manier van transport gaat. Deze binnenscheepen kunnen tientallen vrachtwagens vervangen.

Mijnheer de minister, ik kom thans bij de voorwaarden. Onze collega heeft gezegd wat de modernisering van de Leie zal kosten. Die kostprijs veronderstelt toch wel een ernstige inspanning van de gemeenschap. Die gemeenschap moet er dan ook iets voor terugkrijgen in de vorm van een beter milieu. Dat betekent dus dat, als we meer gebruik maken van de kanalen en minder van wegen, het wegtransport moet dalen.

Dat moet gebeuren als we rekening

willen houden met de gegevens van de Vlaamse Milieumaatschappij. In het onlangs bekendgemaakte rapport staat aangegeven dat we nog steeds in een stijgende lijn gaan voor het belangrijke broeikasgas CO₂ terwijl dit moet dalen. In vergelijking met het referentiejaar 1980 zitten we nu aan 130 percent.

In het Europees Parlement zegt een overgrote meerderheid dat, indien we een duurzame mobiliteit willen realiseren, de uitstoot van CO₂ met 40 percent moet worden verminderd.

Mijnheer de minister, in welke concrete maatregelen voorziet u ter ontlasting van het gebruik van het wegtransport opdat optimaal gebruik zou worden gemaakt van de gelden gebruikt voor de modernisering van de Leie ?

Collega Olivier heeft reeds gezegd dat er weinig middelen zijn. Ik heb een heel precieze vraag. Zijn er mogelijkheden om in de Europese Gemeenschap aan extra middelen voor dit project te komen ?

Ik heb toevallig in het publikatieblad van de Europese Gemeenschap de verordening 3.578 van 7 december 1992 gelezen. Daarin wordt over steunmaatregelen voor gecombineerd vervoer gesproken en dit zowel via het spoor, via de weg of via de binnenvaart. Die steunmaatregelen gaan onder meer ook naar de infrastructuur zelf.

Is onderzocht of de Europese Gemeenschap, door deze verordening of door andere maatregelen, middelen ter beschikking zou kunnen stellen voor de moderniseringswerken van de Leie, waaraan toch een grensoverschrijdend aspect is verbonden ?

Het tweede gedeelte van de interpellatie van de heer Olivier handelde over de westelijke ring. Wat het moderniseren van de Leie betreft, geef ik hem volkomen gelijk, maar inzake de westelijke ring kan ik met zijn redenering niet akkoord gaan.

Ik heb steeds gepleit voor de ontlasting van het autogebruik, maar door bij komende infrastructuurwerken aan de westelijke ring zou het autoge-

bruik precies worden gestimuleerd. Mijns inziens zou dit geld beter worden besteed aan het moderniseren van de Leie, en aan een beter openbaar vervoer.

De Vlaamse regering moet in Kortrijk haar eigen beleidsintentie waar maken, met name om via een parkeerbeleid de auto's uit de stad te houden. De westelijke ring kan integendeel leiden tot nog meer verkeer in de stad zelf. De minister zal natuurlijk beweren dat deze ring precies bedoeld is om de auto's ernaast te laten rijden.

De aanleg van heel wat andere ringwegen heeft reeds voldoende bewezen dat, naast nieuwe conflictsituaties inzake veiligheid, het verkeer in de centra niet afneemt. Hiervoor moet een ontrabend parkeerbeleid worden gevoerd, moeten 30-kilometerzones worden ingevoerd en minstens auto-arme of autovrije centra. Dit zijn adequate middelen om het autogebruik af te remmen en het openbaar vervoer te stimuleren.

Ook het Groenboek van de Europese Gemeenschap van 1992 zegt, net zoals u trouwens in uw vorige functie als auteur van het MINA-plan, dat meer wegen meer autoverkeer genereren en dat de congestie en het laten bestaan ervan een ontrabend effect op het autogebruik kan hebben.

Nieuwe infrastructuurwerken aan de westelijke ring zijn overbodig wanneer goede mogelijkheden worden gepland voor de benenwagen, voor de fiets en voor het openbaar vervoer.

Mijnheer de minister, ik kom nu tot mijn vragen, Wat met de uitvoering van het plan tot moderniseren ? Hoe gaat u ervoor zorgen dat die investering maximaal rendeert en de uitstoot van autogassen afneemt ? Een laatste concrete vraag : wat met de mogelijke Europese steun voor het eventueel moderniseren ?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, de vragen die door collega Oli-

Kelchtermans

vier werden gesteld hebben betrekking op een protocol dat door de vorige Vlaamse regering werd gesloten in aanvulling bij een eerder gesloten protocol van de nationale regering met de stad Kortrijk.

Wat deze aanvulling betreft, moet in alle duidelijkheid worden gezegd dat het door mij noch door de Vlaamse regering in vraag wordt gesteld. Ik zal in ieder geval geen enkel initiatief nemen omtrent het protocol dat door de vorige Vlaamse regering werd gesloten. Dit protocol gaf trouwens uitvoering aan werken, die op 1,7 miljard frank werden geraamd.

Het protocol van 7 januari 1992 tussen enerzijds de Vlaamse regering en anderzijds de stad Kortrijk voorziet in het algemeen kader waarbinnen de verbreding van de Leie tot 1.350 ton te Kortrijk moet worden gerealiseerd.

Via dit protocol werd ook gevolg gegeven aan de intentie van de Vlaamse regering om bij de opmaak van projecten de inspraak met de plaatselijke verantwoordelijke, in casu de stad Kortrijk, ook in reële termen om te zetten. Dit heeft trouwens geleid tot een project waarbij enerzijds een evenwichtig en eerbaar vergelijk werd gevonden tussen de vervoereconomische belangen in hoofde van het moderniseren van de scheepvaartweg en dat anderzijds de bezorgdheid van de stad wegnam omtrent de hinder tijdens de uitvoering van de werken en de toestand die na realisatie zal tot stand komen.

Wat is nu de betekenis van het protocol? Ik antwoord hier mede in naam van de Vlaamse minister-president aan wie een deel van de vragen werden gesteld.

Het protocol moet worden beschouwd als een formele beginselverklaring die bindend is en waarbij hoofdzakelijk de uitvoering van de werken, de omschrijving van het project, de timing, en de zorg voor het stedelijk milieu worden vastgelegd. Het gaat om een aantal logische elementen die door beide partijen moe-

ten zijn gekend vooraleer de werken worden aangevat.

De fasering van de werken is niet gebonden aan bepaalde begrotingsjaren of aan een vastgestelde uitvoeringsperiode. Het protocol bevat hierover geen gegevens zodat het Vlaamse Gewest op een administratief en juridisch niet toelaatbare wijze niet zou gebonden zijn voor de volgende begrotingsjaren. Op pagina 10 van de nota die door mijn voorganger aan de Vlaamse regering werd voorgesteld, wordt trouwens over de timing en over de budgettaire aspecten telkens gesproken over, en ik citeer: gepland wordt de werken in beginsel in 1993 aan te vatten en op een termijn van circa 5 jaar het grootste gedeelte ervan te voltooiën. Einde citaat. De woorden in beginsel zijn zeer belangrijk.

Ik doe evenwel niets af van het bestaan van het protocol. Ik stel het protocol niet in vraag. Men mag de indicatieve tijds kalender ervan echter niet als een dwingende kalender voorstellen. Op pagina 10 van dezelfde nota die door collega Sauwens aan de toenmalige Vlaamse regering werd voorgesteld, wordt eveneens gesproken van en ik citeer: Verder voorzie ik in beginsel de volgende timing. Einde citaat. Vervolgens staat de kalender op jaarbasis vanaf 1991 tot en met 1998 afgedrukt zoals u hem trouwens ook hebt voorgesteld.

Er bestaat dus geen discussie over het bestaan en over de draagkracht van dit protocol, *pacta sunt servanda*. We wensen deze overeenkomst na te leven. Dit vormt meer dan een moreel engagement om de werken op een redelijke termijn uit te voeren, hetgeen volledig in overeenstemming is met het algemene beleidsdoel om de werken uit te voeren met respect voor afspraken en mensen die zich hebben geëngageerd.

De verruiming van de Leie blijft een van de hoofdprioriteiten in de modernisering van het Vlaamse waterwegennet. De beperkte budgettaire middelen, in het bijzonder voor de modernisering van het vaarwegennet zelf, en de zeer grote noden inzake renovatie, ondermeer voor bruggen,

leidden tot de noodzaak van een zeer scherpe prioriteitenstelling en bijgevolg tot een fasering van de projecten. Men kan maar koken in de mate dat men ingrediënten heeft. Als ik een overzicht maak van de noodzakelijke, maar niet altijd voorzienbare prioriteiten — ik denk aan de renovatie van bruggen — dan komen wat de vaarwegen betreft op de eerste plaats de belangrijke investeringen in verband met knelpunten op de door- tochten.

Ik maak van de gelegenheid gebruik om even in te gaan op een paar suggesties die de heer Van Dienderen, verwijzend naar het programma Splash-2002, heeft gemaakt. Wij stellen een strategisch plan voor de scheepvaart voor. Ondanks de liefdesverklaringen aan het adres van de waterweg daalt de trafiek op de waterwegen evenwel jaar na jaar en om velerlei redenen. De Vlaamse regering heeft onlangs trouwens twee belangrijke beslissingen genomen. Ten eerste is er de steun aan het programma Splash-2002 door ook de v.z.w. promotie van de binnenvaart officieel te installeren. Hierdoor legt een instelling zich systematisch toe — met eigen middelen en een eigen omkadering — op de promotie van de mogelijkheden van de binnenvaart voor de diverse gebruikers. Ik wil opmerken dat de gebruikersgroep van de binnenvaart zich niet beperkt tot de industriële gebruiker.

Ten tweede werd er toch een belangrijke beslissing genomen in het kader van de herstructurering, zeg maar de herindeling, van de verantwoordelijkheden voor het Vlaamse net van waterwegen. In het nieuwe decreet zullen wij immers de NV Zeekanaal de bijkomende opdracht geven het geheel van de randomgeving, de omgevingsinfrastructuur van de waterweg, optimaler te gebruiken dan tot op heden gebeurt. Zo willen wij ook de rendabiliteit en het gebruik van die waterweg verhogen voor vanzelfsprekende gebruikers, diegenen die activiteiten ontwikkelen die rechtstreeks met water hebben te maken of voor wie het perfect mogelijk is regelmatig belangrijke transporten probleemloos via de waterweg te la-

Kelchtermans

ten geschieden. Hieraan moet systematisch meer aandacht worden geschonken. Ik verwijs naar wat hier reeds werd gezegd. De verruiming van de Leie blijft prioritair, dat houd ik vol. In uitvoering van het protocol werd gedurende het voorbije jaar intensief verder gewerkt aan de uitwerking in detail van het Leieproject, waarvoor overlegorganen met de stad en alle betrokken instanties werden opgericht. Het **weze** dus duidelijk dat, na de principiële beslissing van 7 januari 1992, nog heel wat **studiewerk** moest gebeuren om de beslissing concreet te kunnen uitvoeren. Dit studiewerk werd uitgevoerd in overleg met de stad Kortrijk, die daarbij verzocht nog een aantal verbeteringen aan het project aan te brengen, wat ook gebeurde. Deze verbeteringen waren een gevolg van de duidelijkere inzichten die men kreeg door de detailstudie en de studie van de stedenbouwkundige facetten. Inmiddels werd deze studie afgerond.

De onteigeningen worden ondertussen voortgezet. Nieuwe **onteigenings**-besluiten zijn in de maak. Ook het administratieve dossier kan ondertussen verder worden samengesteld om, zoals bepaald in de nota, een oproep tot kandidaatstelling te lanceren en de procedure tot het bekomen van de bouwaanvraag in te zetten. Dit belet niet dat vertraging is opgetreden ten opzichte van het oorspronkelijke, indicatieve realisatieschema. Ik ontken dat niet. Uiteindelijk leidde dit tot een project dat inmiddels wel werd verbeterd en dat de instemming van de betrokken partijen geniet. De tussenliggende periode werd gebruikt om met de betrokken partijen niet enkel het project te verbeteren, maar ook tot een consensus te komen.

Ik bevestig gedeeltelijk de cijfers die hier door de heer Olivier werden genoemd. Voor 1993 werd voorzien in 87 miljoen frank voor onteigeningen en bouw van de kasteelbrug. Het hoofdobjectief voor dit jaar is de administratieve oppuntstelling van het dossier. Dat geldt uiteraard, voor 1993, voor de bouwvergunning en de gunningsbeslissing. Het aanvatten

van de werken is dan gepland voor 1994. Veel zal afhangen van de middelen tot investering, die kunnen worden begroot voor de binnenvaartwegen. Laat mij hieromtrent even de geheugens opruimen. De broodnodige bijkomende middelen werden vastgelegd in overleg met de Vlaamse regering en de minister-president. Van de 2 miljard frank die voor structureel onderhoud en veiligheidsinvesteringen zijn bestemd, zou voor de waterwegen in een eerste fase vooral aandacht worden geschonken aan de zo noodzakelijke veiligheidsinvesteringen. Het gros van de 1 miljard frank die voor 1993 ter beschikking werden gesteld voor onze havens en binnenvaart, zou vooral gaan naar dijkversteving en verdere uitvoering van het Sigmoplan. Recente stormen hebben trouwens bewezen dat hieraan jaarlijks opnieuw aandacht dient besteed.

Een afzonderlijk protocol zal worden opgesteld voor het doortrekken van de ringweg in noordelijke richting. De heer Van Dienderen is geen voorstander van het aanleggen van een gedeelte van de westelijke ringweg. De heer Olivier was evenwel een andere mening toegedaan. Op het rollend driejarenprogramma 1993-1995 werden bedragen ingeschreven voor deze aanleg. Voor 1994 voorzien wij in 40 miljoen frank voor onteigeningen en 26 miljoen frank voor wegenis en wat men kunstwerken noemt.

Na 1995 zal het resterende gedeelte volgen met voor 35 miljoen frank onteigeningen en voor 252 miljoen frank werken. Deze planning is vanzelfsprekend afhankelijk van de mogelijkheden om de werken ten laste van de administratie voor **Waterinfrastructuur** en Zeewezen nog tijdig aan te vatten, zoals trouwens onze bedoeling is. Zo kan worden gewaarborgd dat een aantal werken gecoördineerd kunnen worden aangevat. Bovendien is de planning vanzelfsprekend ook afhankelijk van het behoud van de middelen die minimaal in de begroting voor 1993 zijn voorzien. Zonder deze middelen moeten de prioriteiten opnieuw worden herschikt.

Het meest essentiële punt van mijn

formele bevestiging is dat het protocol als dusdanig niet in vraag wordt gesteld. Ik erken dat er een verdrag bestaat in de investeringen voor Waterwegeninfrastructuur. Tussentijds heeft het dossier wel belangrijke vooruitgang geboekt en in 1993 zullen de nodige vergunningen worden uitgereikt. Ook in de publieke vergunningsprocedures wordt er een beslissing voorgesteld. Zoals collega Van Dienderen suggereerde, heeft de Europese Gemeenschap bijzondere belangstelling voor deze investeringen. Mijn administratie heeft trouwens de opdracht gekregen om voor elk dossier waarin Europese tussenkomst is voorzien de procedure in te leiden om die tussenkomst daadwerkelijk te bekomen. Ik weet niet of deze procedure hier al rekening mee heeft gehouden. Ik zal echter uitdrukkelijk de aandacht van mijn administratie vestigen op de mogelijkheid om van de Europese Gemeenschap de nodige bijkomende middelen te krijgen.

De ontrading van het wegtransport is een debat op zich. De discussie rond de mobiliteit zal waarschijnlijk een aantal suggesties opleveren. Wat de initiatieven betreft die nu reeds zijn genomen, zowel op het gebied van het strategisch plan voor de scheepvaart als op het gebied van het commercieel aantrekkelijker maken van de mogelijkheden die de waterwegen bieden en van het bestendig overleg dat daarover zal worden gevoerd, vind ik dat we eerder de klemtoon moeten leggen op het indirect mee aan bod laten komen van de ontrading in de investeringen.

De voorzitter : De heer Olivier heeft het woord.

De heer M. Olivier : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de president van de Vlaamse regering, mijnheer de minister, collega's, ik dank de minister voor zijn antwoord, maar ik wil wel opmerken dat men in onze streek kan rekenen. Ik ben blij dat u namens de volledige regering de uitvoering van het protocol onderschrijft, maar ik zie niet goed in hoe u de opzet van het protocol kunt realiseren als u geen verandering brengt in de budgetten die reeds vastgelegd

Olivier

zijn voor 1993-1994. Wij staan nu reeds bijna 300 miljoen frank achter. Men heeft weliswaar nuttig gebruik gemaakt van de tijd om alternatieven en goedkopere formules uit te werken. Ik denk dat dit echter een zorg is van de technische werkgroepen. Het budget moet door de Vlaamse Gemeenschap gerespecteerd worden. Mijnheer de voorzitter, ik zal een motie van aanbeveling indienen om de Vlaamse regering aan te zetten voor 1993 nog een aantal correcties aan te brengen. In de begroting voor 1994 moet men in ieder geval de nodige middelen voorzien om de zaken recht te zetten. Ten tweede moeten ook de onteigeningen worden aangevat. Mijnheer de minister, ik ben blij dat u een toezegging hebt gedaan en dat u een aantal dossiers hebt goedgekeurd. In deze dossiers kunnen een groot aantal sociale problemen van de mensen die worden onteigend, worden ondervangen. Er zijn mensen die al 30 jaar weten dat ze zullen worden onteigend, maar die nog steeds niet weten wanneer dat zal gebeuren. Nu moet men die mensen de mogelijkheid geven zich opnieuw te huisvesten om enkel een woning aan te kopen of te huren. Ik vraag de regering bij herhaling dan ook uitdrukkelijk de achterstand in te lopen en zich te engageren, indien mogelijk door middel van een bijkomend krediet in 1993, voor de onteigeningen. In 1994 moeten in elk geval de nodige middelen worden uitgetrokken om de fasering die in het protocol werd voorzien, te realiseren. In de komende jaren kunnen we dan zien hoe de zaken verder evolueren. Ik vraag de regering zich daar formeel voor te willen engageren. Dit is ook de teneur van mijn motie van aanbeveling.

De voorzitter : De heer Van Dienderen heeft het woord.

De heer H. Van Dienderen : Mijnheer de voorzitter, ik sluit mij aan bij de laatste woorden van de heer Olivier, want ik hoor ook van mensen uit de streek dat de onzekerheid over de onteigeningen al heel lang aansleept en als een enorme handicap wordt ervaren. Er moet daarover zo

vlug mogelijk duidelijkheid komen. Ik ben verheugd dat de minister uitdrukkelijk heeft toegezegd om de Europese mogelijkheden van deze dossiers na te gaan en, weliswaar in voorzichtige termen, zegt dat wij een beroep moeten doen op de binnenscheepvaart.

Mijnheer de minister, onlangs heb ik u de havenweg weten in gebruik nemen. Ik had veel liever gezien dat u de gemoderniseerde Leie had kunnen invaren, dan had u de voorzichtige woorden die u hebt uitgesproken, ook bevestigd op het terrein.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans : Ik vind dat collega Van Dienderen via de waterweg naar het parlement kan komen.

Mijnheer Olivier, er is geen discussie over het protocol. De timing die voor de wegen voorop is gesteld, is gevolgd. Er is wel een zekere achterstand inzake de waterinfrastructuur.

Over de verbintenis voor 1994 spreek ik telkens onder voorbehoud van de middelen van het budget voor 1994.

Het protocol geeft nochtans een wenselijke fasering aan. Men zal ieder jaar rekening moeten houden met de middelen die daarvoor voorhanden zijn.

De timing is in beginsel overeengekomen en men moet zwaarwichtige redenen invoeren om er van af te wijken.

Motie van aanbeveling

De voorzitter : Door de heer Olivier werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie van aanbeveling aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Ze zal worden gedrukt en rondgedeeld.

De Raad zal zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer F. Dewinter tot de heer L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de Euroregio Brussel-Hoofdstad - Vlaanderen - Kent - Wallonië - Nord-Pas-de-Calais

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Dewinter tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Economie, KMO, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen, over de Euroregio Brussel-Hoofdstad - Vlaanderen - Kent - Nord-Pas-de-Calais.

De heer Dewinter heeft het woord.

De heer F. Dewinter (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, men zou de indruk kunnen krijgen dat dit een uitgebreide fractievergadering van het Vlaams Blok is waarop wij de minister-president van Vlaanderen hebben uitgenodigd om het woord te voeren. Wij kunnen hier haast een gesprek onder vier ogen houden en als de heer Van Dienderen zo goed zou zijn om de zaal te verlaten (**Gelach in de zaal**), dan kan ik alles zeggen wat ik wil. Dat is uiteraard niet de bedoeling !

Minister-president L. Van den Brande : U kent toch het bijbelse verhaal dat de mensheid gered is als er tenminste één rechtvaardige man is.

De heer F. Dewinter : Maar ik ken ook het gezegde dat er meer vreugde is in de hemel om één zondaar die zich bekeert, dan . . . Het kan allemaal nog.

Alle gekheid op een stokje, deze interpellatie betreft de vorig jaar opgerichte Euroregio. Twee weken geleden heb ik u, mijnheer de minister-president, na uw antwoord op mijn uiteenzetting over Frans-Vlaanderen beloofd daarop nog terug te komen, en dat doe ik dan ook vandaag.

Op 21 juni 1991 werd een gemeenschappelijk economisch samenwerkingsakkoord gesloten tussen de

Dewinter

Vlaamse Gemeenschap en vier nabij gelegen regio's, het Waalse Gewest, Brussel-hoofdstad, het Engelse graafschap Kent en het Franse Nord-Pas-de-Calais, die samen nu de Europese Groepering van Economische Belangen vormen. Het werd ondertekend door de respectieve minister-voorzitters van de betrokken regio's, de heer Gaston Geens voor de Vlaamse Gemeenschap, de heer Bernard Anselme voor het Waalse Gewest, de heer Charles Picqué voor Brussel-Hoofdstad, de heer Tony Hart voor het graafschap Kent en mevrouw Noël Josephé voor Nord-Pas-de-Calais. Het feit dat de SST die regio's doorkruist en de realisatie van de Kanaaltunnel zijn er niet vreemd aan dat het voornamelijk om een economisch akkoord gaat. De intentieverklaring vermeldt dit trouwens ook uitdrukkelijk. De zetel van de groepering is in onze hoofdstad gevestigd.

Daar zijn de vijf opvolgers van de eerste voorzitters, de heren Van den Brande, Spitaels, Picqué en Hart en mevrouw Blandin die Nord-Pas-de-Calais vertegenwoordigde, op 21 oktober vorig jaar opnieuw samengekomen.

Vast staat dat er heel weinig echo's in de pers of bij de publieke opinie over de Euroregio op te vangen zijn. Overigens, dat het onderwerp niet zo bekend is noch maatschappelijk in de markt ligt en dat niemand er storm voor loopt, bewijst het geringe aantal aanwezigen hier.

Het is bovendien een feit dat het akkoord vrij lang dode letter is gebleven, dat de uitstraling vrijwel nihil is en dat ook de minister-president niet van plan lijkt te zijn om aan de Euroregio veel aandacht te besteden.

Eerlijk gezegd, kan ik dat begrijpen, want ook wij hebben heel wat kritiek op dit overeengekomen samenwerkingsverband. Ik heb ook enkele concrete vragen bij dit Euroregio-gebeuren.

Ten eerste, kan de minister-president mij meedelen welke waarde hij feitelijk op dit moment aan dit akkoord

hecht en welke de toekomstverwachtingen omtrent de Euroregio zijn ?

Ten tweede, is hij bereid om hier geregeld verslag uit te brengen over het verloop van de – ik kan wel zeggen jaarlijkse – vergaderingen en de daar genomen beslissingen ?

Ten derde, kan hij meer vertellen over de jongste vergadering van 21 oktober 1992 ? Wat werd er besproken en beslist ?

Vóór de vergadering van 21 oktober van vorig jaar was de Vlaamse regering haar financiële verplichtingen ten opzichte van Euroregio nog steeds niet nagekomen. Ik vernam graag of dit intussen wel is gebeurd – ik ben daarvan nochtans niet op de hoogte – en waarom de Vlaamse regering zo laattijdig aan haar verplichtingen is tegemoetgekomen, tenminste indien dat intussen is gebeurd ?

In het college van de vijf leden wens te de Vlaamse Gemeenschap trouwens de beslissing bij eensgezindheid te nemen, terwijl de andere leden, die deel uitmaken van deze raad, van oordeel waren dat de beslissingen beter bij meerderheid zouden kunnen worden genomen. De statuten van Euroregio gewagen van beslissingen bij meerderheid.

Heeft de Vlaamse regering zich dan neergelegd bij de wil van de andere regio's ? Wat hebben wij precies gedaan om ons standpunt te verdedigen ? Werd ons standpunt al dan niet aanvaard ? Of heeft het standpunt van de andere regio's het gehaald ?

Kan de Vlaamse minister-president voldoende garanties geven dat de aanwezigheid van de Vlaamse regering in dit samenwerkingsakkoord voldoende zal doorwegen ? Houdt u er rekening mee dat de meerderheid van de leden van Euroregio, drie Franse regio's zijn, onder meer Wallonië, Brussel en Nord-Pas-de-Calais ? Bijgevolg ben ik het met u eens dat u heeft gevraagd dat de beslissingen bij eensgezindheid moeten worden genomen. Immers, indien ze bij meerderheid zouden worden genomen, betekent zulks dat wij met drie

Franssprekende regio's, een Nederlandstalige regio en een Engelstalige regio, als Nederlandstaligen uiteraard altijd in de minderheid zullen zijn.

Acht de minister-president het mogelijk dat een meerderheid van leden, die zich Franstalig opstellen, het principe van de meerderheid niet zullen misbruiken om francofone doeleinden te verwezenlijken ?

Betekent het onderschrijven van dit Europees akkoord voor de minister-president tevens een erkenning van de driedigheids van de Belgische staat, vermits zowel de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest als Brussel-Hoofdstad tot de leden behoren ?

Acht de minister-president het logisch, conform zijn confederale uitspraken – onder meer uw vaarwel tot Spitaels dat u welsprekend en met onze volledige steun heeft beantwoord – als Vlaamse natie akkoord af te sluiten met deelgemeenschappen zoals met onze hoofdstad en met het Engelse graafschap Kent ? Niettegenstaande u onlangs bewees, nogmaals met onze volledige steun, tijdens uw reis naar het onafhankelijke Tsjechië, waar wij ons van toekomstige staat tot een pas ontstane staat hebben gericht – en u althans de intentie had van staatshoofd tot staatshoofd te onderhandelen – denk ik dat het niet logisch en wenselijk is dat wij ons, op weg naar onze onafhankelijkheid, hoewel we nog geen eigen staat hebben, maar deze mogelijkheid in de toekomst voor ogen houden, zouden veroorloven akkoorden af te sluiten met onze hoofdstad, met een graafschap in Engeland of met andere provincies, zoals Nord-Pas-de-Calais.

Zoals in onze buitenlandse politiek dienen wij die lijn door te trekken en als principe duidelijk stellen dat wij alleen akkoorden van staat tot staat afsluiten of, wanneer dat niet altijd mogelijk is, van volk tot volk en dat we daar niet mogen van afwijken.

Ik weet dat uw voorganger dit akkoord heeft afgesloten, maar ik meen dat uw standpunt daaromtrent bij

Dewinter

zonder interessant en leerrijk kan zijn.

In 1987 werd een gemengde commissie Vlaanderen-Nord-Pas-de-Calais voor de selectie van concrete samenwerkingsprojecten geïnstalleerd ; op 16 oktober 1989 sloot de Vlaamse regering een overeenkomst-protocol met dezelfde regio af en op 27 september 1990 volgde nog een grensoverschrijdend samenwerkingsakkoord met de Franse Nederlanden. Mijn vraag is, heeft de Minister-president de intentie om naast deze economisch geïnspireerde akkoorden ook een taal- en cultuurakkoord af te sluiten met Nord-Pas-de-Calais, kortom met Frans-Vlaanderen ? Dit zou wenselijk zijn en het ligt enigszins in de lijn van mijn vorige interpellatie. Het gaat dus — en u zal mij dat vergeven — om een bijkomende vraag.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president L. Van den Brande (op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, vooreerst verheug ik mij over de bijzondere interesse vanwege uw groep en ook vanwege andere groepen.

De heer G. Annemans : De liberalen zijn erbij gekomen !

Minister-president L. Van den Brande : Ik weet niet of u samenwerkingsverbanden heeft !

Collega Dewinter, aan de orde is een reeks van vragen betreffende de Euroregio. Zij werd opgericht tussen Vlaanderen, Wallonië, Brussel, Kent en Nord-Pas-de-Calais.

Sta mij toe de toestand even te situeren : op 21 juni 1991 werd een samenwerkingsverband geïnitieerd, omdat het besef was gegroeid dat de ontwikkelingen inzake de kanaaltunnel en de uitbouw van een TGV-net uiteraard problemen maar ook kansen zou meebrengen voor de vijf betrokken entiteiten, zowel op sociaal, economisch, cultureel als op ecologisch gebied. Het doel van de samenwerking is het netwerk van de ruim-

te, aanwezig in deze vijf entiteiten, te verstevigen om samen een aantal zaken te realiseren op het vlak van economische ontwikkeling, wetenschappelijk onderzoek, de overdracht van technologie, ruimtelijke ordening, infrastructuur, leefmilieu en toerisme. De vijf betrokken regio's, verschillend van aard en intensiteit, zowel inzake bevoegdheden, eigen besluitvorming, middelen als inzake het sociaal-economisch draagvlak, hebben hun goedkeuring gehecht aan de statuten van de Euroregio en hebben een leefmilieu-charter opgesteld. Daarnaast werden de budgettaire toestand en de doelstellingen van de Euroregio besproken.

U heeft een concrete vraag gesteld betreffende de niet-betaling gedurende een bepaalde periode van de bijdrage. Centen hebben natuurlijk hun belang. Deze bijdrage moest worden betaald ingevolge het akkoord door mijn voorganger, de heer Gaston Geens, afgesloten. Maar, wij wensden eerst duidelijkheid te hebben omtrent de juridische structuur en de mogelijke werking van de Euroregio.

Na het akkoord over de statuten van de Euroregio op 21 oktober 1992 en de ondertekening van de statuten op 8 december 1992, was er een juridische basis om de Vlaamse bijdrage te betalen, wat inmiddels ook is gebeurd.

Wanneer u de vraag stelt in het licht van de houding die wij hebben aangenomen en van de wijze waarop de besluitvorming moet verlopen in het kader van deze samenwerking, hebben wij gesteld dat de unanimiteit een belangrijk punt is. Wij voelen ons niet zo direct verdrukt — en ik neem aan dat dit evenmin uw gevoelens is — door enkele andere partners die onze taal niet spreken maar een andere mooie taal spreken. Ons standpunt was dat wij in dit samenwerkingsverband iets wilden doen, maar dat wij het uiteraard niet beschouwen als de basis van relaties van Vlaanderen met andere regio's en staten.

Het zou ons buiten het kader brengen van het voorwerp van deze interpellatie, maar ik heb vanmorgen nog in de commissie een aantal bevesti-

gingen gegeven omtrent onze zienswijze.

Wij hebben ons voorgenomen de normale contacten, overeenkomsten en op termijn verdragen met andere regio's en staten te organiseren. Als dit samenwerkingsverband een zekere opportuniteit inhoudt, kan ik u rustig zeggen dat dit niet mijn prioritaire doelstelling is. Ik heb de betrokken collega's van de andere regio's, tot ergernis van sommigen die zich afvragen of dit nu de substantie is die ons bindt voor de komende jaren, duidelijk gemaakt dat ik dit een nuttig samenwerkingsverband, maar geen basis vindt.

Wat betreft de unanimiteit waarvan wij voorstander waren, kan ik u zeggen dat als algemene regel geldt dat de beslissingen in deze Euroregio-samenwerking eensgezind worden genomen op het vlak van de inbreng van kapitaal, de vaststelling van de jaarlijkse werkingsbegroting, de goedkeuring van projecten, de toetreding van nieuwe leden, het aanstellen en ontslaan van de bestuurder belast met het dagelijks bestuur, de ontbinding en de vereffening van het samenwerkingsverband. Dit wil zeggen dat we consequent zijn geweest. Bij gewone meerderheid kan de beheerder van zijn functie worden ontheven. De controle moet gebeuren door een gewoon nazicht van de rekeningen. Er zijn voldoende waarborgen dat de beslissingen in de Euroregio altijd met de instemming van Vlaanderen zullen worden genomen.

Betekent het onderschrijven van dit Europees akkoord voor ons een erkenning van de driedigheids van de Belgische Staat, vermits zowel het Vlaamse gewest, het Waalse gewest en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest tot de leden behoren ? Is dit conform de visie die wij hebben ontwikkeld en die wij onverkort bevestigen ? Ik meen dat het akkoord, dat toch wel wel aangeeft waarover het gaat, is ontstaan in het licht van de ruimtelijke ontwikkelingen, de aanleg van de transeuropese netwerken. Men kan toch moeilijk bepalen dat een spoorweg niet verder loopt dan een bepaalde regio en dat dan maar naar een andere vervoerformule

Van den Brande

moet worden uitgekeken. Dit netwerk loopt over Kent, Nord-Pas-de-Calais, Vlaanderen en Brussel-Hoofdstad. Het is bijgevolg vanzelfsprekend dat dit samenwerkingsverband helemaal niet kan worden vergeleken met de **samenwerkingsakkoorden** die wij nastreven in het kader van het Europa van de culturen. Dit houdt geen erkenning in van de drieledigheid van het Belgische koninkrijk. Deze regio's zijn toevallig de gebieden waar de betrokken spoorlijn doorloopt. U kent zeker mijn stelling dat België twee deelstaten bevat en dat Brussel een specifieke opdracht heeft. Dat is in de Grondwet ingeschreven en dat wordt uitgevoerd in de bijzondere wetten.

Mijnheer de voorzitter, met betrekking tot de vragen over de economische akkoorden en over de taal- en cultuurakkoorden te sluiten met wat de heer Dewinter de Franse Nederlanden noemt, verwijs ik naar het zeer uitvoerig antwoord dat ik heb gegeven op 4 maart jongstleden en waaruit mijn standpunt duidelijk mag blijken, zoals de heer Dewinter zelf al zei.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen morgen om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– De vergadering wordt gesloten om 17.43 uur.